

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

 Labas vakaras, draugai, malonu būti čia šį vakarą. Ir aš . . . visa tai tam tikru būdu užgriuvo mane, nes aš . . . šį rytą aš galvojau apie savo brolių ir tai, kad aš žinau, ką reikia du tarnavimui per dieną.

² Ir mano—mano gerklėje buvo toks nedidelis „ssst“. Aš daug pamokslauju. Ir tuomet, kai tik aš atvažiuoju į miestą, į šį slėnį, gomurys ten gale, nuo kažkokio . . . tai, jie vadina tai . . . Šis klimatas čia, slėnyje, jis tiesiog taip smarkiai patinsta, kad aš turiu nuolat štai taip nuryti, kol esu čia, slėnyje. Ir aš išvykstu, po poros dienų viskas dingsta. Grįžtu, jis vėl pablogėja.

³ Ir aš tarsi nujaučiau, dėl brolio Nevilo, žinodamas, kad—kad mes tiesiog galbūt esame šiek tiek toliau kelyje, nei kai kurie iš jūsų, jaunimo, ir todėl mes žiūrime kitokiu būdu. Taigi mes tarsi jaučiame vienas kitą, ir tai dar daugiau, kai artėja dienos, piktos dienos artėja. Ir tuomet žinant, kad mes dabar iškart išvykstame, Viešpačiui leidus.

⁴ Ir aš pagalvoju, žinote, brolis Bozė, turėtų būti čia ateinančio sekmadienio vakarą, aš manau. Aš . . . Ar jūs turite tai? Taip, ateinančio sekmadienio vakarą. Jis turi filmą, kurį nori parodyti, apie savo misijas iš užsienio, kur . . . Prieš daugelį metų jis sapnavo sapną, apie atvykimą į Čikagą. Ir tas vargšas vaikinukas kartą pasijuto visas sudirgęs, sakė, kad jo žinia taip niekada ir neišsipildė. Ir aš jam paaiškinau, kaip Viešpats jau išpildė tai. Tada jis suprato.

⁵ Taigi, Viešpats jam davė kitą sapną. Ir tuomet, kai atėjo išaiškinimas, pasakiau jam, kur eiti ir ką daryti. Ir jis išvyko ten ir, tai bent, o, tai bent, į Keniją, Tanganiką ir Ugandą, ir tas tautas ten, tai tiesiog nuostabu, ką Viešpats dėl jų padarė tose misijose. Ir jis nori parodyti filmą, tiesiog parodyti, ką Viešpats daro tarp tų žmonių, Afrikos genčių ten. Jeigu Viešpaties valia, sausi aš noriu prisijungti prie jo ten . . . ir su jais, tarp tų genčių, praveisti susirinkimą, tiesiog prieš pat man išvykstant vėl į Rodeziją ir Pietų Afriką.

⁶ Ir tuomet, tai bus ateinančio sekmadienio vakare, taigi prisiminkite dabar. Ir uoliai melskitės už brolių Juozapą, jis buvo puikus brolis. Aš jį labai vertinu, jo bendravimą ir taip toliau.

⁷ Tuomet, ateinančią savaitę mes išvykstame į . . . į Southern Pines, ir tada į Kolumbiją, Pietų Karolinoje; ir iš ten į Cou Palace, Vakarų pakrantę, tuomet į Grass Valley; ir į Pasaulio Muge, ir vėl atgal į Oregoną; tada į Britų Kolumbiją, ir taip toliau, iki pat vėlyvo rudens. Tuomet mes tikimės, šį rudenį, jeigu Viešpaties valia, surengti čia dar keletą susirinkimų, jei Viešpats suteiks tai.

⁸ Tuomet, aš pagalvojau, kad prieš man išvykstant, būtų geras dalykas užduoti keletą klausimų. Žinote, kai užduodate klausimus, jūs sužinote, kas yra žmonių širdyse. Ir taigi, tuomet aš pagalvojau, žinote, šį vakarą tiesiog pasiklabėti iš širdis į širdį su mažąja kaimenėle, su čia esančiais žmonėmis, tiesiog—tiesiog pasikalbėti su jumis iš—iš visos širdies. Kartais aš manau, kad tai duoda daugiau naudos nei pamokslaujant pamokslą, tiesiog tarsi geriau suprasti vienas kitą.

⁹ Mes esame dėkingi Dievui už tai, ką matėme Jį darant šią savaitę, atsakant į malda, tai buvo labai nuostabu. Ir taigi, mes esame dėkingi, tiesiog labai dėkingi.

¹⁰ Ir mes matome laiką, ir artėjančią laiko pabaigą, žinodami, kad kažkas turi įvykti. Ir nėra tokio žmogaus, kuris nežinotų, kad tai yra tiesa, jeigu jis—jeigu jis yra mąstantis. Mes žinome, mes žvelgiame į tai per laikotarpius, kiekvienas stebėjo tai. Bet, žinote, dabar tiek daug visko vyksta. Mes—mes žinome, kad tai teisinga. . . negali būti labai toli. Ir dabar, galbūt aš pakalbėsiu apie tai už keleto minučių.

¹¹ Bet dabar, prieš pradėdant, tiesiog palenkime savo galvas maldos žodžiui. Ir kol mūsų galvos palenktos, man įdomu, ar yra kas nors mūsų širdyse, ką norėtume, jog būtų prisiminta maldoje prieš Dievą. Jei norėtumėte, tiesiog pakelkite savo ranką. Jis supras, Jis viską apie tai žino. Tiesiog koks nors prašymas, kur jūs norėtumėte pasakyti: „Dieve, prisimink mane“. Viešpats telaimina kiekvieną iš jūsų.

¹² Mūsų Dangiškasis Tėve, kai mes šį vakarą artėjame prie to malonės Sosto, kur Tu mus taip maloningai paraginai – drąsiai ateiti prie Dievo Sosto ir Jo malonės, ir prašyti bet kokio poreikio, kurio mums reikia. Tu mums pasakei, jeigu iš mūsų bus du ar trys susirinkę kartu, ir susirinksime Tavo Vardu, tai Tu būsi mūsų tarpe. Ir tada, ko tik mes trokštame, jeigu paprašysime, mes tai gausime, jei mes tik tikėsime, kad tai gausime.

¹³ Tu žinai kokia yra šios dienos būklė ir kokia bažnyčios ir žmonių būklė, ir mūsų prašymai Tavo akivaizdoje. Taigi, Tu matai rankas, Viešpatie. Tu žinai žmonių širdis, jų troškimus ir jų poreikius. Ir mes matome, kad laikas artėja, dabar glaudžiai telkiasi dideli debesys ir nusileidžia. Tai, apie ką pranašai kalbėjo prieš daugelį šimtmečių, mes matome, kad dar nebuvo įvykę iki šio laiko, ir mes matome, kad tai vyksta mūsų dienomis.

¹⁴ Dabar mes meldžiame, Tėve, kad Tu suteiktum mums šiuos palaiminimus, kurių mes prašome. Išgydyk ligonius ir kenčiančius. Atstatyk Savo bažnyčiai, Viešpatie, gyvąją Šventosios Dvasios jėgą, gyvąją tikėjimą, tai, ko mes ir prašome, tikėdami. Mes tikime, kad tai gausime, nes mes esame tikri, kad tai yra Dievo valia, duoti tai, dar prieš mums paprašant. Mes neprašome neteisingai, mes prašome Dievo Karalystės labui, taigi mes meldžiame, kad Tu mums suteiktum tai.

15 Palaimink mūsų susirinkimą kartu, mūsų pastorių, bažnyčios darbuotojus, kiekvieną asmenį, čia esančius Kristaus Kūno narius. Tie, kurie nėra Kristaus Kūno nariai, šiandien ieško prieglobsčio kur nors, perka slėptuvę nuo bombų kieme, Dieve, te jie patenka į Viešpaties Jėzaus prieglobstį, žinodami, kad kai šis gyvenimas baigsis, laukia Gyvenimas anapus. Dėkojame Tau už pažadą.

16 Suteik mums atsakymus į tuos klausimus ši vakarą, kad kiekviena širdis liktų patenkinta Tavo Žodžiu. Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

17 Artėjant Viešpaties atėjimui, koks tai yra didelis užtikrintumas!

18 Prieš kurį laiką aš kalbėjau, kažkas paklausė kažko apie *draudimą*, Ne taip seniai aš buvau su Verslininkais viename iš jų suvažiavimų, tarptautiniame suvažiavime. Aš ką tik dalyvavau viename, vietiniame. Aš kalbu už Pilnos Evangelijos Verslininkus, pasaulio mastu. Ir tada šis—šis suvažiavimas vyko Vakarų pakrantėje, ir ten sėdėjo visos įžymybės iš viso pasaulio, su... taip apsirengę ir orūs. „Vienas iš jų man pasakė: „Aš girdėjau, kai kas vadina jus „Gerbiamas““.

Aš atsakiau: „Taip, pone“.

Paklausė: „Ar jūs pamokslininkas?“

Aš atsakiau: „Taip, pone“.

Jis paklausė: „Ką jūs veikiate su šiais verslininkais?“

Aš tariu: „Aš—aš esu verslininkas“.

„O? - paklausė, - koku verslu jūs užsiimate?“

Aš atsakiau: „Apdraudimu“.

19 Jis neteisingai mane suprato, jis pamanė, kad turiu omenyje draudimą. Taigi jis manęs paklausė: „Kokioje bendrovėje jūs dirbate?“

Aš tariu: „Dangiškoje Bendrovėje“.

Jis pasakė: „Nemanau, kad aš ją žinau“.

Aš pasakiau—paklausė: „Koku—koku draudimu prekiaujate?“

20 „Aš niekada...“ Aš tariu: „Aš niekada nesakiau *draudimas*, aš pasakiau *apdraudimas*“.

Paklausė: „Ką jūs turite omenyje?“

Aš tariu:

Palaiminta garantija, Jėzus yra mano!

O, kokia Dieviškos šlovės nuojauta!

Išgelbėjimo paveldėtojas, nupirktas Dievo,

Gimęs iš Jo Dvasios, nuplautas Jo Krauju.

²¹ Taigi, tą vakarą, kai aš buvau pristatomas televizijos laidai, pasakiau tai. Ir aš pasakiau: „Taigi, aš—aš turiu čia draudimo liudijimus, jeigu kas nors iš jūsų, esančių čia ar visoje šalyje, esate susidomėję draudimu, aš norėčiau su jumis pasikalbėti apie tai, iškart po tarnavimo. Apdraudimas, palaiminta garantija!“

²² Taigi, aš pamaniau, kad užduodamas šiuos klausimus, galėčiau šiek tiek priartėti prie jūsų—jūsų minčių. Aš turėjau du. Kai įėjau pro duris Bilis pasakė, kad jų buvo daugiau, bet, žinoma, aš neturėjau galimybės juos peržiūrėti. Ir prieš atsakydamas į juos, aš noriu būti tikras, kad esu teisus pagal Raštą, kadangi jūs buvote. . . norisi, kad tai būtų tokiu būdu, ar prieš man atsakant į juos. Taigi, aš atidėsiu juos kitam kartui. Dabar, vienas iš. . . Ir atsakydamas į šiuos klausimus taigi, atminkite, kad aš tiesiog darau viską, ką galiu.

²³ Aš neatsakinėju į klausimus tarnavimo metu. Kartą aš tai pabandžiau ir patekau į bėdą. Jie neteisingai mane suprato. Tai buvo apie poną Alleną, ar apie kraujo ir aliejaus įrodymą ir taip toliau, ant rankų ir veido, kad tai yra Šventosios Dvasios įrodymas. Aš pasakiau: „Na, aš nežinau apie tai, - tariu, - aš niekada nieko panašaus nemačiau Rašte“. Aš pasakiau: „Bet aš— aš manau, kad aš. . . galėčiau pamokslauti kaip šis brolis. Bet aš nesiremčiau pojūčiais. Aš tiesiog pamokslaučiau Evangeliją“, - ir tęsiau.

²⁴ Ir taigi, jie gavo laišką, tarptautiniu mastu, „Brangus broli Branhamai. . .“ taigi, tai pasklido po visur. Ir jie tiesiog neteisingai tai suprato. Ir mes nusiuntėme jiems garsajuostes, kad jie galėtų tai perklausti ir pamatyti, kad aš. . . Pasakė kad aš „pasmerčiau žmogų“. Aš—aš nepasmerčiau. Aš niekada nesmerčiau nė vieno brolio. Kartais aš galiu su jais nesutikti, bet tai draugiškais pagrindais.

²⁵ Ir tuomet ne taip seniai vienas žmogus parašė knygą apie šį vyrą „*Demonų Įkandimas*“. Tada aš pagalvojau, kad galbūt atėjo laikas atsiskaityti ar pranešti jam. Ir žmogus, kuris parašė knygą, kritikavo kiekvieną besidarbuojantį evangelistą, išskyrus mane, ir jis tiesiog sėdėjo mano susirinkime, taigi aš pasakiau: „Aš vertinu ne. . . kritiką, bet. . .“ Aš pasakiau. . . Brolis, atvirai kalbant, jis pagyrė tai „*Krikščionio Apžvalgoje*“, jis pasakė, kad aš buvau vienas iš tų, kurie niekada neėmė paaukojimų ir neprašė iš žmonių pinigų, ir panašiai, ir jis tai vertino. Ir šis žmogus sėdi čia. Bet atsitiktinai aš sužinojau, kad tas vyras apie brolių Allen pasakė kažką, kas nebuvo teisinga.

Jis pasakė: „A. A. Allen parašė šią knygą „*Demonų Įkandimas*“.

²⁶ Taigi, A. A. Allen niekada neparašė tos knygos. Aš žinojau tos knygos rašytoją. Ir aš pasakiau: „Taigi, jeigu žmogus, kuris tai parašė, nebuvo pakankamai nuoširdus, kad nueitų ir patikrintų, kas ją parašė, prieš pradėdamas kritikuoti brolių A. A. Allen, aš

manau, kad ir kita jo kritika šiems broliams yra nepelnyta“. Suprantate? Ir žmogus, sėdintis tiesiai ten, palaikė mane. Bet tai, tiesiog leidžiant jam žinoti, kad jo teiginys buvo klaidingas, suprantate, kad brolis Allen niekada neparašė tos knygos, „*Demonų Įkandimas*“.

²⁷ Dabar, atsakant į šiuos klausimus, jie yra geriausi, kiek man žinoma. Ir jeigu... Aš pasistengsiu į juos atsakyti, remdamasis Raštu.

²⁸ Taigi, pirmas iš jų randasi, aš manau, Pirmame Korintiečiams, 7-as skyrius ir 15-a eilutė. Taigi dabar, mes pabandydysime pereiti prie tos Rašto vietos ir pažiūrėti, kaip tai atrodo, kad pamatytume ar mes galime padėti šiam brangiam asmeniui, kuris uždavė klausimą. Dabar. Pirmas Korintiečiams, 7-as skyrius, 15-a eilutė. Ir aš manau, kad tas asmuo dabar yra čia. Taigi, štai kaip Tai skamba:

Bet jei nesusituokęs nori skirtis, tesiskiria. Tokiais atvejais brolis ar sesuo nėra surišti, nes Dievas mus pašaukė ramybei.

169. Dabar. Pirmas Korintiečiams, 7-as skyrius, 15-a eilutė.
Taigi, klausimas, kurį jie uždavė: **Broli Branhamai, ar tai reiškia, kad sesuo ar brolis yra laisvi, kad vėl galėtų vesti?**
Ne.

²⁹ Suprantate, jūs nesupratote jo klausimo ir to, ką jis sako. Jie nėra laisvi. Suprantate, tai prieštarautų Raštui, o Raštas pats sau neprieštarauja. Suprantate? Taigi, pažiūrėkime... Matote, kaip jūs galite padaryti, kad Raštas (tik perskaitę vieną eilutę) sakytų viską, ką jūs norite, kad jis sakytų, kad atitiktų jūsų mintį. Bet jūs turite priimti mintį, apie kurią jie kalba.

³⁰ Pavyzdžiui, jeigu—jeigu aš kalbėčiau su broliu Nevilu, ir jūs—jūs išgirstumėte, kaip aš sakau žodį, „lenta“.

³¹ Ir tuomet jūs nueinate, jūs sakote: „Žinote, apie ką jis kalba? Jam buvo ‚nuobodu‘ su mumis šį vakarą“. Suprantate? „Ne, - kitas vaikiną sako, - tai klaidinga, tai reiškė, kad jis—jis yra skolingas už ‚maistą‘, jis ketina apmokėti sąskaita“. Kitas sakydavo: „O ne, jis ne tai turėjo omenyje, jis turėjo omenyje ‚lenta‘ namo šone“. Ir kitas vaikiną sako: „Ne, štai ką aš jums pasakysiu, aš manau, kad jis bandė kalbėti apie skylės ‚grežimą‘“. Suprantate? Suprantate?

³² Jūs turite išsiaiškinti pokalbį, tuomet žinosite, apie ką jūs kalbate, kadangi Paulius čia kartais atsako į jų klausimą.

³³ Kartais jie sako: „Biblija prieštarauja pati Sau“. Aš norėčiau tai rasti. To nėra. Aš—aš jau trisdešimt dvejus metus už sakyklos ir dar niekada nemačiau prieštaravimo. Suprantate? Ji neprieštarauja pati Sau! Ji yra... Tai jūs, kurie prieštaraujate Jai, suprantate, ir nesuprantate Jos. Šventoji Dvasia yra Apreiškėja, Žodžio Apreiškėja. Todėl, prieštaravimas... .

³⁴ Suprantate, Paulius rašo tiems žmonėms, sakydamas: „Jūs klausėte *tokio ir tokio* dalyko“. Tik, jis nekalba tiesiog sakydamas, kad jūs klausėte to, jis tiesiog *pasako* tai. Tuomet, štai jis apsisuka ir atsako jiems tai, kas yra priešinga tam, ko jie klausė.

³⁵ Jie paklausė: „Mes darome *tai ir tai, ir tai*“. O Paulius apsuka ir sako kažką kita, suprantate, atrodo, kad tai prieštaravimas. Taip nėra. Jeigu jūs tiesiog perskaitysite visą eilutę, visą skyrių, jūs sužinosite, kad jis—jis bando paaiškinti tai, ką jie jam parašė.

³⁶ Taigi, tiesiai čia tai atrodytų, tarsi tai duotų. . . Ir štai taip jūs gaunate prieštaravimus Biblijoje, bet taip nėra. Taigi, atrodo, asmuo čia nori sužinoti, ar klausimas, kur jie nori sužinoti:

Ar gali brolis ar sesuo Viešpatyje susituokti ar susituokti antrą kartą ir būti laisvi, jeigu jie palieka savo sutuoktinį, kad vėl susituoktų? Ne.

³⁷ Taigi, paimkime . . . pradėkime nuo 10-os eilutės:

. . . susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, (Suprantate?) kad žmona nesiskirtų nuo vyro: (Suprantate?)

O . . . jei atsiskirtų, kad liktų netekėjusi arba susitaikytu su vyru: taip pat ir vyras te nepalieka savo žmonos. (Tai Viešpaties Įsakymai, suprantate).

Kitiems sakau aš, ne Viešpats: (Suprantate?) jeigu kuris brolis turi netikinčią žmoną, . . .

³⁸ Dabar, stebėkite jo temą, suprantate. Ir jūs, skaitydami prie štai esantį skyrių, jūs rasite, kad jie manė: „Jeigu mes vedėme ir žmona buvo . . . mes . . . aš vedžiau ir tapau tikintis, o mano žmona nebuvo tikinti, leiskite man išsiskirti su ja“. O, ne. Tai ne tai. Jūs negalite to daryti, suprantate? Žiūrėkite:

. . . Jei kuris brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi su juo, te nesiskiria su ja. (Tai ne dėl santuokos, bet dėl netikėjimo. Ne vėl „ iš naujo susituokti“. Suprantate, pasilikite su ja!)

Taip pat ir moteris, turinti netikint vyrą, kuris sutinka su ja gyventi, te nesiskiria su juo. (Teisingai! Suprantate?)

Nes netikintis vyras pašventinamas žmona, o netikinti žmona pašventinama vyru: kitaip jūsų vaikai būtų netyri; bet dabar jie šventi.

Bet jei netikintis nori skirtis, tesiskiria.

³⁹ Taigi, jei netikintis sako: „Aš daugiau su tavimi nebegyvensiu, tu tapai krikščioniu“. . . . Vyras sako savo žmonai: „Kadangi tu esi išgelbėta ir ketini pasitraukti iš pasaulio, kuriame mes kadaise buvome, aš paliksiu tave“. Taigi, jūs nieko negalite dėl to padaryti, leiskite jam išeiti. Suprantate?

40 Ar moteris sako savo vyrui: „Aš nesiruošiu susidėti su ta šventų velenėlių krūva. Aš nesiruošiu to daryti! Aš atsiskirsiu ir paliksiu tave“. Nepalikite bažnyčios, leiskite jai išeiti. Suprantate?

41 Brolis ar sesuo tokiu atveju nėra vergijoje, tai yra, jeigu jūsų sutuoktinis palieka jus ir nori pasitraukti dėl Šito. Jūs neprivalote už jų laikytis. Jei jie nori palikti jus ir jie ruošiasi palikti jus dėl Kristaus, tegul palieka. Bet, jūs negalite susituokti antrą kartą! „Tačiau Dievas pašaukė mus ramybei“. Suprantate? Taigi, ne tai, kad jūs galite vėl vesti, jis jau tai nurodė, bet jūs neprivalote gyventi su netikinčiu vyru ar su netikinčia žmona, jeigu jie nenori.

42 Jeigu jie nori, sako: „Taigi, eik į bažnyčią. Ir jeigu tu nori eik ten, tai tavo reikalas. Nori eiti į savo bažnyčią, pirmyn. Kas liečia mane, aš Tuo netikiu. Ir aš—aš padarysiu viską dėl tavęs, aš nestovėsiu tau skersai kelio, pirmyn“, - tuomet jūs tiesiog pasilikite ten, nežinant, kad jūsų pašventintas gyvenimas pašventins tą tikintįjį, leis patikėti. Suprantate? Bet kuri pusė - vyras ar moteris, suprantate. Jūs. . .

43 Bet taigi, tiesiog sakyti: „Aš. . . broli Branhamai, aš vedžiau, ir mano žmona yra netikinti, ir štai čia yra sesuo, kurią galiu vesti. Aš paliksiu šitą ir vesiu tą“. O, ne! Ne, tikrai ne! Jūsų įžadas yra iki kol mirtis išskirs, ir niekas kitas pasaulyje neleis jums vesti (pagal Bibliją), kol jūsų sutuoktinis mirs. Teisingai. Jų vienintelis pagrindas! Iš viso niekur kitur nėra jokios pakartotinės santuokos, išskyrus kai miršta sutuoktinis. Štai ir viskas. Suprantate?

44 Jūs negalite padaryti, kad Ji prieštarautų Pati Sau. Taigi, tiesiog perskaitykite prieš tai ir po esančias eilutes, ir jūs suprasite, apie ką jis kalba. Taigi, čia tai reiškia, ne. . . Žiūrėkite:

Ar tai reiškia, kad sesuo ar brolis gali vėl vesti?

45 Ne, pone. Suprantate, jis pirmiau tai paaiškino. Žiūrėkite:

. . . susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nesiskirtų nuo vyro:

O jei atsiskirtų, kad liktų netekėjusi arba susitaikytu su vyru. . . (Suprantate?)

46 Nėra tokių dalykų, kad bet kuris tikintysis galėtų vesti antrą kart, esant gyvam sutuoktiniui.

Taigi, štai dar vienas. Antras yra štai toks:

170. Kokios rūšies kūną turės nedorėlis per paskutinį prisikėlimą Didžiojo Baltojo Sosto Teisme?

47 Tas nusidėjėlis prisikels prisikėlime, kad būtų teisiamas tame kūne, kuriame padarė nuodėmę. Suprantate? Prisikėlime jis turės stoti prieš Teismą.

48 *Prisikėlimas* - tai nėra pakeitimas, tai yra „prikelti tai, kas buvo mirę“. Kai Jėzus prisikėlė iš mirusių, Jis buvo tas pats kūnas, kuris mirė, Jis prisikėlė tame pačiame kūne. Mes prisikeliame tame pačiame kūne, kuriame mirštame; tai yra prisikėlimas, ne pakeitimas.

49 Taigi, Biblijoje sakoma, kad...kad mes būsime teisiami pagal nuodėmes, padarytas kūne. Ir kai nedorėlis prisikels, jis bus teisiamas tame pačiame kūne, kuriame jis nusidėjo, tame pačiame.

171. „Adomas pažino savo žmoną Ievą; ir, - (jungtukas), - ji pastojo ir pagimdė Kainą“. Aš tikiu viskuo, ko jūs mokote, bet ar...turėčiau...Kaip man atsakyti tam, kas – kas sako, kad ji nepastojo po to, kai Adomas ją pažino, dėl jungtuko „ir“. „Adomas pažino savo žmoną; ir ji pastojo, ir pagimdė Kainą“.

50 Taigi, mes, suaugusieji, žinome, ką reiškia „pažino“. Taigi, klausimas kyla dėl jungtuko. Dabar, jeigu jūs pažvelgsite, draugai, suprantate, jūs–jūs tiesiog negalite padaryti, kad Biblija vienoje vietoje sako vieną dalyką, o kitoje - kažką kitą. Ji visą laiką turi sakyti tą patį. Ir jeigu jums atrodo, kad Ji sako vieną dalyką čia, ir kažką kitą štai čia, tuomet jūsų išaiškinimas yra neteisingas. Suprantate? Jūs negalite to daryti. Tai negalima, kad Ieva būtų gyvatės apgauta, ir tuomet randate ją apgautą vėl kažkur kitur. Suprantate? Ir kai ji buvo apgauta pirmą kartą, tuomet ji ir pastojo. Jums neišeis padaryti, kad ji būtų apgauta du kartus.

51 Tiesiog leiskite man parodyti jums pagal jūsų jungtukus. Skaitydami Bibliją jūs turite žinoti, kur yra jūsų jungtukai. *Jungtukas* sujungia jūsų sakinį. Suprantate? Dabar pažiūrėkite į tai. Taigi, Pradžios 1:26, stebėkite šį jungtuką, ir tuomet jūs paaiškinsite tai, ir tada aš jums pasakysiu, kaip jis... , kai Adomas pažino savo žmoną. Pradžios 1-as skyrius, ir pradėdamas nuo 26-os eilutės. Taigi, atidžiai klausykites. Dabar Dievas sukūrė Savo kūrinių, ir Dievas leido žemei pagimdyti ropojančių padarų ir visa kita, kuriuos pagimdė žemė. Taigi, Pradžios 26-me skyriuje... 1-o skyriaus 26-a eilutė:

Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų–mūsų panašumą:... te jie (žmogus)...(ne jis; „jie“, suprantate, daugiskaita) žvaldo jūros žuvis, padangių paukščius, gyvulius ir visą... (Suprantate „ir, ir, ir“ sujungia kartu?)... visą žemę, ir visus roplius, kurie gyvena ant žemės“.

Ir Dievas sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą, pagal Dievo sukūrė jis jį; vyrą ir moterį sukūrė jis juos (abu vyrą ir moterį).

Dievas juos palaimino po to, kai Jis sukūrė, tuomet, *ir...tarė jiems: Būkite vaisingi ir (ir) dauginkitės, pripildykite žemę ir užvaldykite ją:...*

52 Jungtukas po jungtuko to... Žmogus turi daugintis. Ir, po to, kai dauginsitės, tada užvaldykite žemę; tai veda į Tūkstantmetį. Suprantate? Gerai, „Užvaldykite žemę“. Gerai:

...ir viešpataukite jūros žuvims ir...padangių paukščiams, ir kiekvienam gyvam padarui, kuris kruta žemėje.

53 Taigi, Dievas sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą, sukūrė, leido jiems (žmogui) viešpatauti visai žemei, apdirba ją ir visa kita, ir te jie tai daro, ir te viešpatauja žuvims...ir viskam, ką Jis padarė. Ir tuomet mes sužinojome, kad Pradžios 2:7... Paklauskite tai. Po to, kai Dievas padarė žemę, sukūrė žmogų, suteikė jam valdžią žemėje, davė jam viską, ką jis turi, ir Dievas sukūrė juos, liepė jiems daugi-...daugintis ir pripildyti žemę, ir visus tuos dalykus, ir dar po septynių eilučių apie dalykus, kuriuos Jis užbaigė, ir dangų, ir žemę, ir visa kita, „Ir Viešpats Dievas suformavo žmogų iš žemės dulkių“. „Ir!“ Čia Jis („ir“ *jungtukas*) suformuoja žmogų, kurį Jis jau sukūrė. Suprantate? Suformuoja žmogų:

Ir... (sujungdamas Savo sakinį)... Dievas suformavo žmogų iš žemės dulkių, ir įkvėpė (kvapą) į jo šnerves gyvybės kvapą; ir žmogus tapo gyva siela.

54 Taigi, pagalvokite apie tai! Po to, kai Jis sukūrė žmogų (moterį ir vyrą) Pradžios 1:26 iki 28, Jis sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą, sukūrė jį ir davė jam...pajungė karalystes ir suteikė jam visas šias galias ir visa kita, ir taigi, Jis dar nebuvo sukūręs žmogaus.

55 Suprantate, šėtonas jau buvo apgavęs Ievą. Žinoma, Adomas pažino ją, bet ji jau buvo apgauta. Nes tiesiai čia jis...kai jie... prieš jiems ateinant...Kai jie atėjo į teismą, Jis pasakė...ir Dievas atvedė juos kartu ir paklausė: „Kas tai padarė?“ Uždavė jiems klausimą.

Adomas atsakė: „Moteris, kurią Tu man davei“.

Ir moteris tarė: „Gyvatė mane apgavo“.

56 Ir Dievas uždėjo jiems prakeiksmą, ir visa kita. Ir *tada* Adomas pažino savo žmoną, suprantate, kai ji jau buvo apgauta ir tapo motina. Lygiai taip pat, kaip Dievas sukūrė žmogų Pradžios 1:26, tačiau jis niekada dar nebuvo suformuotas. Suprantate? Gerai.

57 Taigi, žiūrėkite, taip pat perskaitykime čia toliau:

Ir Adomas pavadino savo žmoną...Ieva; nes ji tapo visų gyvų motina, visų...ar visų gyvųjų motina. Pavadino savo žmoną...pavadino moterį žmona, nes ji buvo...ar moterį, nes ji buvo...visų gyvųjų.

Ir VIEŠPATS Dievas padarė Adomui ir jo žmonai... padarė rūbus iš kailio ir apvilko juos.

58 Dabar, taigi atkreipkite dėmesį vėl į Pradžios 1:21, Dievas sukūrė banginius jūroje. Jis viską padarė ir sukūrė kūrinių, sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą. Sukūrė žmogų, ne „kokį tai“ žmogų, žmogų pilnumoje, visus juos, pagal Savo atvaizdą. Suprantate? Ir pagal Dievo atvaizdą sukūrė Jis juos; vyrą ir moterį, sukūrė juos abu, štai taip.

59 Ir dabar mes sužinome, kad vėl štai čia, po to, kai Jis sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą, po to, kai Jis sukūrė jį štai čia, vyrą ir moterį, čia Jis suformuoja žmogų iš žemės dulkių.

60 Ir tuomet, po to kai Jis tai padarė, po to kai Jis sukūrė jį, vyrą ir moterį, tada Jis grįžta čia ir padaro jam moterį, po to, kai Jis jau buvo jį sukūręs. Suprantate?

61 Suprantate, jūsų jungtukas sujungia šį sakinį. Lygiai taip pat, kaip tai pasakyta, dabar, *čia*: „Dievas sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą, pagal Savo panašumą Jis sukūrė jį“, - tai Dievas kalba Savo mintyse, Savo prote, ką Jis turėjo. Būtent *čia* Jis iš tikrųjų atliko šį veiksmą.

62 Jėzus buvo Avinėlis, užmuštas nuo pasaulio sukūrimo; Jis nebuvo užmuštas praėjus keturiems tūkstančiams metų. Suprantate?

63 Taigi gyvatė apgavo Ievą. Tai tikrai. Tada, po to, kai buvo paskelbtas nuosprendis, tuomet Adomas pažino savo žmoną. Ir tada ji pastojo ir pagimdė sūnų, Kainą. Ar jūs supratote tai? Suprantate, jungtukas tiesiog tęsia tai, ką padarė Adomas, ne tai, kas buvo padaryta prieš Adomą.

64 Ir pažvelkite čia, jeigu jūs norėtumėte tai užbaigti, šiame didžiame teiginyje čia, aš manau, kad mes randame tai čia... ir čia, aš manau tai yra 4-me skyriuje.

Adomas pažino... savo žmoną; ir jį pastojo, ir pagimdė Kainą, ir (jungtukas) tarė: „Aš išsigijau sūnų iš VIEŠPATIES“.

65 Tada iš tikrųjų tai nebuvo Adomas, tai buvo Dievo sūnus. Suprantate? Suprantate? Jei norite įterpti savo jungtuką, suprantate („ir“ vėl), „Aš išsigijau sūnų iš Dievo“. Tuomet sakydamas, kad Dievas jai davė šį visiškai išsiskiriantį, pavadintą Kainu. Iš kokio šaltinio visos tos bjaurystės ir nepadorumas ir kiti dalykai, kuriuos turėjo Kainas, ar tai atėjo iš Dievo? Taip negali būti! Suprantate? Ji buvo gyvatės apgauta, ir gyvatė... jį jau buvo tapusi motina. Tada Adomas ją pažinojo, žinoma, jis pažino, jis nuėjo ir gyveno su ja kaip su žmona, bet ji jau buvo tapusi šio vaiko motina.

66 Ir tuomet kai pagaliau gimė Adomo sūnus, jis buvo švelnus, mielas, nuolankus, romus žmogus, kaip ir Adomas.

67 Bet šis vaikinukas, iš kur tas grynas melas, iš kur atėjo ta nuodėmė? Iš kur šis vaikinukas, Kainas, tas žudikas? Ir Biblijoje pasakyta, kad „Šėtonas yra žudikas“. Iš kur atsirado tas melas? (Šėtonas yra melo tėvas; jis yra melagis ir melo tėvas). Tai turėjo ateiti iš kokio tai šaltinio, esančio už Dievo ribų. Taigi Kainas buvo tas piktasis, ir jo tėvas buvo šėtonas; ir jis pagimdė šį piktąjį.

Ir tuomet, žinoma, Adomas, pažino savo žmoną, be abejo.

68 Ir, taip, galbūt, jeigu jūs pasakytumėte štai taip. Aš galėčiau pasakyti, iš savęs, na, taigi, Rebeka gimė, o po kurio laiko pasirodė. . .

69 Kartą aš skaičiau Juozapo istoriją, ir buvau taip sujaudintas Juozapo istorija. Aš nueėjau į mažą kambarėlį ir atsiklaupiau, ten, Mineapolyje, ir aš pasakiau: „Viešpatie Dieve, kaip aš dėkoju Tau už toki žmogų kaip Juozapas!“ Ir aš pagalvojau: „Jeigu aš, aš. . . Galėčiau pavadinti Bili Polį „Juozapu“, pagal tą kilnų charakterį“. Niekur Biblijoje nėra nė vieno įrašo prieš jį, tobulas Kristaus provaizdis visais atžvilgiais. pagalvojau: „Kaip aš norėčiau. . .“ Pasakiau: „O, jei aš turėčiau berniuką, pavadinčiau jį „Juozapu““.

70 Ir kaip tik tuomet į pastatą įėjo ta Šviesa ir pasakė: „Tu turėsi sūnų ir pavadinsi jį „Juozapu““.

71 Aš pažinau savo žmoną, žinoma, ji pagimdė Sarą. Tada aš pažinau savo žmoną ir ji pagimdė Juozapą. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Suprantate, tai neturėjo nieko bendra su pirmuoju. Dievo pažadas buvo „Juozapas“, Sara atėjo tarpe šito. Nenoriu statyti Saros į tokią keblią padėtį, bet tiesiog noriu parodyti jums, ką aš—ką aš turiu omenyje. Suprantate, tai. . . Sara taip pat buvo Dievo siūsta. Ir taigi, mes tai žinome.

72 Taigi, bet, suprantate. Dievas, kai paskelbė nuosprendį Adomui ir Ievai, ji jau buvo nusidėjusi, dar prieš Jam paskelbiant nuosprendį. Ir, klausykite, ar kada nors žinojote, kad pirmasis pasaulyje gimęs vaikas buvo „gimęs nuodėmėje, suformuotas neteisybėje, atėjo į pasaulį kalbėdamas melą“? Pats pirmasis, kuris kada nors gimęs, gimė štai taip, nes. . .

73 Jūs klausiate: „Kaip apie Adomą ir Ievą?“ Jie nebuvo gimę. Jie buvo sukurti. Suprantate?

74 Bet pirmas kada nors gimęs vaikas - gimė nuodėmėje, taigi tai turi būti pagal šią liniją. „Žmogus, gimęs iš moters, gyvena trumpai ir daug vargsta“. Jis gimė nuodėmėje. Štai kodėl jis turi gimti iš naujo, suprantate, iš Dvasios; ne dvasine *mintimi*; dvasiniu Gimimu, suprantate, tai atgaivina jį, padaro jį nauju kūriniumi. Pirmas gimęs žmogus gimė nuodėmėje.

75 Tuomet turėjo ateiti Vienas, be lytinių santykių. Taigi, jeigu lytinis santykis nebuvo pirmas dalykas, tai kodėl jiems reikėjo, kad ateitų Vienas lytiniu būdu, kad atpirktų visą žmoniją?

Kodėl Jis tiesiog nenuleido vieno koridoriais ir nepasakė: „Štai Teisusis, kuris *mašto* teisingai“? Tai turėjo ateiti lytiniu būdu, ateiti per moterį, nes, visų pirma, taip tai ir atsirado. Per lytinį santykį, atnešė neteisybę; ir per lytinį santykį, atnešė Teisybę. Suprantate? Dievas, be svetimavimo, be lytinio potraukio, pagimdė Jėzų Kristų per nekaltą prasidėjimą, apgaubdamas Mariją ir sukurdamas joje šį Kūdiki; tai atėjo lytiniu būdu. Ir per tai Jo Šventas Kraujas atpirko visą puolusią rasę. Suprantate? Taigi taip ir turi būti, tam nėra kito būdo.

⁷⁶ Kiekvienas žmogus, gimęs iš moters, yra surištas mirtimi, jis miršta - kai gimsta. Teisingai.

⁷⁷ Štai dėl ko aš kalbėjau anądien apie tai, kad dabar mes turime šį palaimintą užtikrintumą.

⁷⁸ Kai Izraelis... Argi tai ne... Aš kalbu tiek daug dalykų, kurie neturi nieko bendra, bet kartais Viešpats man ką nors duoda, ir tai mane tiesiog sujaudina. Taigi, kai Jis man davė tai, tai sujaudino mane labiau nei bet kas kitas, ką turėjau daugelį metų. Kai anądien Jis man davė tai, kai aš pamačiau, kad Izraelis, vergas, neturėjo namų, Dievo vaikai. Įmesdavo sugedusią duoną, ką tik jie norėjo! O, jeigu tik jie galėtų turėti namus, kur galėtų ramiai gyventi, užsidirbti pragyvenimui savo prakaitu!

⁷⁹ Ir vieną dieną iš dykumos atėjo pranašas, lydimas Ugnies Stulpo, ir papasakojo jiems apie pažadėtąją žemę. Niekas ten niekada nėra buvęs, jie nieko apie ją nežinojo. Bet tai buvo pažadas. Jie patikėjo tuo ir sekė paskui šį pranašą, kol jie priartėjo prie pažadėtosios žemės.

⁸⁰ Tuomet, ten yra liudytojas, vardu *Jozuė*, kas reiškia „Jehovagelbėtojas“, perėjo per Jordaną į tą šalį, ir sugrįžo su įrodymais, kad ta šalis buvo būtent tokia, kaip ir pasakė tas pranašas, kokia ji buvo, pagal Dievo Žodį. Jie turėjo vynuogių kekę, kurią nešė du vyrai, ir jie galėjo paragauti originalių to krašto vaisių. Niekas nežinojo, kad ta šalis buvo ten, jie tiesiog patikėjo tuo. Jie išėjo tikėjimu ir tikėjo tuo.

⁸¹ Taigi, kai jie paveldėjo savo žemę, kokie jie buvo laimingi! Kiekvienas iš jų galėjo ramiai gyventi, turėti savo nedidelį sodą, savo vaikus ir visa kita. Bet, vis dėlto, senatvė jį pasiekė ir mirtis įvarė jį į kampa, ir pasiemė jį.

⁸² Tada iš Dangaus koridorių per moterį nužengė kitas didis Karys, didingiausias iš visų jų, Pats Dievas, apsireiškęs kūne - Jėzus Kristus. Ir Jis papasakojo Izraeliui, kokia didi tauta jie buvo, tačiau jų laukė mirtis, Jis pasakė: „Bet Aš kalbu jums apie kitą šalį. Mano Tėvo namuose yra daug buveinių. Jeigu taip nebūtų, Aš būčiau jums pasakęs. Jūs esate laimingi savo žemėje, turite savo namus, turite savo vaikus. Bet jūs palaidojate ten kiekvieną iš jų, ir atrodo, kad tai jau pabaiga“.

⁸³ Jobas tai matė ir pasakė: „Jeigu medis miršta, jis vėl atgyja. Bet žmogus atsigula ir atiduoda savo dvasią, kur jis yra? Jo sūnūs ateina jo pagerbti, o jis to nesuvokia. O, kad Tu paslėptum mane kape, laikytum mane paslėpęs, kol praeis Tavo rūstybė!“ Jis paklausė: „Jei žmogus miršta, argi jis vėl gyvens?“

⁸⁴ Prieš keturis tūkstančius metų jie ieškojo kažko, anapus to kapo. Visi didys dalykai, kuriuos Dievas jiems davė, namus, šeimą ir vaikus, bažnyčią ir viską, ir pranašus, ir didžius žmones iki pat šių laikų, bet vis tiek kiekvienas iš jų mirė ir nuėjo į savo kapą. Bet štai ateina Vienas ir sako: „Mano Tėvo namuose yra daug buveinių, ir Aš nueisiu ir paruošiu jums vietą“. Kaip ir Jozuė, Jis sutiko savo Kadeš Barnėją.

⁸⁵ Kai Izraelis ateina į Kadeš Barnėją... Ir Kadešas tuo metu buvo pasaulio teismo vieta, septyni šaltiniai iš didžiulio pagrindinio šaltinio, reiškiančio teismą, kaip Dievo Namai ir Bažnyčia, kuri išeina iš Jo. Ir Jozuė, iš Kadeš Barnėjos perėjo į pažadėtąją žemę, kad atneštų įrodymą.

⁸⁶ Taigi, Jėzus sutiko Savo *Kadešą*. Kas tai buvo? Teismo vieta! Kur tai buvo? Kalvarijoje, kur Dievas nuteisė Jį už pasaulio nuodėmes. Ką jie padarė? Jis sutiko mirtį - Dievo atpildą. Kad sutaukėtų nusidėjėlius su Dievu, Jis mirė mirtimi ir perėjo per Jordano upę (mirties). Jie palaidojo Jį.

⁸⁷ Jis mirė, kol mėnulis ir žvaigždės susigėdo. Jis mirė, kol žemė patyrė nervinį sukretimą. Ji sudrebėjo, kol uolos ritosi nuo kalnų. Ji sudrebėjo, kol žvaigždės nustojo šviesti, mėnulis nebešvietė, ir saulė nusileido vidury dienos. Jis mirė! Toks miręs, kol romėnas, paėmęs dešimties svarų ietį, kiaurai pervėrė Jam širdį; vanduo ir Kraujas. Jis buvo miręs! Jis perėjo Jordaną. Ir jie paguldė Jį į kapą ir užvertė ant jo akmenį, prireikė šimto vyrų, kad tai padarytų. Jis buvo miręs! Jie uždėjo ten Romos antspaudą.

⁸⁸ Bet Velykų rytą Jis sugrižo iš anapus Jordano ir tarė: „Aš esu Tas, kuris buvo miręs; ir vėl gyvas per amžius!“

Kai kurie iš jų pasakė: „Mes matome dvasią“.

⁸⁹ Pasakė: „Palieskite Mane. Argi dvasia turi kūną ir kaulus, kaip kad Aš turiu?“ Paklausė: „Ar turite ko nors pavalgyti? Atneškite Man ką nors“. Ir jie davė Jam žuvies ir duonos. Ir Jis valgė. Jis buvo Žmogus!

⁹⁰ Kas Jis buvo? Parnešė įrodymą, kad yra Šalis, į kurią mes keliaujame. Ką Jis padarė? Jis, kaip ir Jozuė, Jis atnešė Jos įrodymus. Jis pasakė: „Taigi, jeigu jūs norite Jos įrodymo: „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventąją Dvasią“. Tai įrodymas, kuris Mane prikėlė. Aš duosiu jums jūsų paveldo Užstatą“. Ir kas tuomet atsitiko? Sekminių dieną Šventoji Dvasia nužengė ant tikinčiųjų.

⁹¹ Taigi, ką mes darome? Išpažįstame savo nuodėmes, laikydami save mirusiais, palaidotais su Juo per krikštą, prikeltais su Juo per Jo prisikėlimą. Kam? „Atsisėsti Dangiškose vietose su Juo“. Štai kur mes esame ši vakarą - sėdime (ne fiziškai) dvasiškai, mūsų protai dabar, mūsų mintys, mūsų sielos yra toli už pasaulio rūpesčių. Kur mes esame? „Dangiškose vietose Kristuje Jėzuje“. Kaip mes Ten patenkame? „Viena Dvasia, - Pirmas Korintiečiams, 12-as skyrius, - viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti - Šventąja Dvasia į vieną tikinčiųjų Kūną“. Mistinė Dievo Karalystė!

⁹² Joje mes žvelgiame atgal ir matome, kur mes anksčiau melavome, vogėme, apgaulinėjome, rūkėme ir darėme netinkamus dalykus. Mes pakilome iš to. Mes esame Dangiškose vietose. Kas tai yra? Įrodymas, kad vieną dieną mes turėsime kūną, panašų į Jo Paties šlovingą kūną. Tai tikslus prisikėlimo įrodymas, nes potencialiai mes jau esame prikelti su Juo, potencialiai mes jau esame mirę.

⁹³ Viljamas Branhamas, kuris anksčiau gyveno, jau daugiau nebegyvena, jis mirė prieš trisdešimt kelerius metus, dabar tai naujas kūrinys. Ormanas Nevilas, kuris anksčiau gyveno, daugiau nebegyvena, jis mirė prieš daugelį metų - tai naujas kūrinys. Ormanas Nevilas miręs, žirgų lenktynininkas, lošėjas ar kas jis bebuvo, tas žmogus, kuris kartą gyveno - mirė. Aš nežinau, brolis Nevilas toks nebuvo; bet, kad ir kas tai buvo, jis kaltas dėl viso to, „Kaltas dėl mažiausio dalyko - kaltas dėl visko“. Kad ir kas jūs buvotė, jūs esate nusidėjėlis, štai kas jūs esate.

⁹⁴ Ir jūs esate miręs, nes mylite pasaulio dalykus. Ir tol, kol jūs vis dar mylite pasaulį, nesvarbu, kad ir kiek jūs išpažįstate, jog esate viršuje *čia*, jūs nesate viršuje *čia*, jūs dar esate *ten*, apačioje. „Tas, kas myli pasaulį ar pasaulio dalykus, Dievo meilė dar nėra įėjusi į jį“.

⁹⁵ Bet kai jūs pakylate aukščiau to - į Dangiškus dalykus, tuomet nukreipiate savo prisirišimą į tai, kas aukštybėse, nes jūs esate prisikėlę su Kristumi ir dabar sėdite kartu Dangiškose vietose. Tiesiog būkite tikri, niekas negali jums pakenkti, niekas. Net pati mirtis neturi. . . negali jums nieko padaryti. Jūs jau esate įsitvirtinę Kristuje. Užtikrinimas, Užstatas, pradinis įnašas jau sumokėtas - jūs priėmėte Tai. Ką jūs padarėte? Prisikėlėte kartu su Juo prisikėlime.

⁹⁶ Žvelgiu atgal, kur aš kadaise buvau. Dabar aš esu virš to. Kodėl? Savo malone Jis pakėlė mane, ir štai aš dabar sėdžiu Dangiškose vietose Kristuje. O, tai bent! Štai taip. Tuomet Biblija tampa nauja Knyga. Tuomet jūs skaitote Ją dvasinėmis akimis ir dvasiniu supratimu. Tada jūs matote daiktavardžius ir įvardžius, ir tuomet jūs matote sujungimus. . . aš turiu omenyje ir jungtukus, ir taip toliau, Biblijoje.

⁹⁷ O, kur Joje sakoma . . . Jie sako: „Ji prieštarauja Pati Sau“; jūs *čia* toliau skaitote. Paimate aukščiau *čia* ir perskaitykite Tai, tuomet Tai visiškai kitaip. Suprantate? Teisingai. Žinoma. Žinoma, Tai reiškia visiškai naują dalyką, kai jūs skaitai Tai Dvasioje. Taip.

Šis kitas klausimas iš tikrųjų nėra klausimas, jame tiesiog sakoma:

172. Aš daugelį metų gyvenau nuodėmėje, kol suradau Viešpatį. Prašau, broli Branhamai, aš vėl nusidėjau ir nesu vertas ateiti pas jus, į šią šventą vietą. Prašau, pasakykite man, ar galiu būti vėl pilnai sugražintas. Prašau, padėkite man, broli Branhamai, manyje yra šėtonas. Padėkite man! Ar uždėsite ant manęs savo rankas, kad vėl būčiau atstatytas?

⁹⁸ Taigi, *čia* yra klausimas, aš jo nepastebėjau, kai skaičiau tai prieš kurį laiką. Yra klausimas. Taigi, jeigu tas asmuo yra *čia* . . . Leiskite man perskaityti jums:

Aš gyvenau—aš daugelį metų gyvenau nuodėmėje, kol suradau Viešpatį. Prašau, broli Branhamai . . . (Suprantate?) . . . Aš vėl nusidėjau ir nesu vertas ateiti pas jus, į šią šventą vietą. Prašau, pasakykite man, ar galiu būti vėl pilnai sugražintas.

⁹⁹ Taip! Jūs nenusidėjote, mano drauge, Dievui tiek, kad nebūtų galima jūsų sugražinti. Jei būtumėte nusidėjęs tiek, kad jūsų jau nebebūtų galima sugražinti, jūs niekada *nenorėtume* būti sugražintas. Suprantate? Suprantate? Bet tol, kol Kažkas, turi reikalą su jūsų širdimi, jūs vis dar esate toje atstatymo eilėje.

¹⁰⁰ „Kaltas dėl mažiausio - yra kaltas dėl visko“. Aš nusidėjau daugybę kartų, kasdien kiekvienas iš mūsų darome dalykus, kurių mes nenorime daryti.

¹⁰¹ Tai mūsų širdyje . . . Jūs nenorite toks būti, kitaip neužduotumėte šio klausimo. Suprantate? Jau vien tai įrodo, kad Dievas vis dar bendrauja su jumis. Tikriausiai jūs susinervinate, tikriausiai šėtonas jums sako, kad negalite būti sugražintas. Jis meluoja, tikrai, jis meluoja. Nes, pažvelkite, jei yra giluma, kuri kviečia, turi būti Giluma, kad atsilieptų į kvietimą. Jei yra alkis Kažko, tas Kažkas turi kažkur būti, kitaip jūs neturėtumėte alkio Tam. Suprantate?

¹⁰² Kaip aš jau daugelį kartų sakiau. Dar prieš žuviai turint peleką ant nugaros, pirmiausia turėjo būti vanduo, kuriame ji galėtų plaukti, kitaip ji nebūtų turėjusi peleko. Prieš medžiui išaugant ant žemės, pirma turėjo būti žemė, prieš tai kai buvo medis, nes, pirma turėjo būti žemė, kad medis galėtų augti.

¹⁰³ Taigi, prieš atsirandant kūriniui, turėjo būti Kūrėjas, kad sukurtų kūrinį. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Taigi, tol kol jūs trokštate ir alkstate sugrįžti pas Dievą - kažkur yra Dievas, kuris kviečia jus, suprantate, kitaip nebūtų alkio. Yra Kūrėjas!

¹⁰⁴ Taigi, jeigu jūs. . . Yra vieta, kurią peržengę, jūs nebegalite grįžti atgal, bet kai tai įvyksta, jūs vėl atsirandate toje pačioje būsenoje, kur buvote. Tai parodo, kad jūs tik *nupuolėte* nuo malonės. Atkritęs asmuo nėra *prarastas*. Aš noriu, kad kas nors man pasakytų, kur atkritęs asmuo yra *prarastas*, kad įrodytų tai Biblija. Atkritęs asmuo nėra *prarastas*, jis tiesiog yra pasitraukęs iš bendravimo.

¹⁰⁵ Izraelis atkrito, bet jie niekada neprarado savo sandoros, jie prarado savo—savo garbinimą ir džiaugsmą.

¹⁰⁶ Dovydas prarado savo išgelbėjimo džiaugsmą, kai vedė Batšebą, Ūrijo žmoną, bet jis niekada neprarado savo išgelbėjimo. Jis niekada nepasakė: „gražink man išgelbėjimą, - pasakė, - gražink man išgelbėjimo *džiaugsmą*“.

¹⁰⁷ O, šiandien tiek daug įstatymo raidės laikymosi, „neliesk, neragauk“. Jūs nedarote dalykų įstatymiškai.

¹⁰⁸ Aš neatėjau į šią bažnyčią ši vakarą įstatymiškai. Aš jaučiuosi pavargęs, aš—aš—aš buvau susinervinęs, esu prislėgtas, mąstau apie kai ką, kas prieš mane, mano širdis dega, iki tiek, kad net mano širdis virpa. Mane sutraukė mėšlungis, skausmas, kaip tik šią minutę, tiesiog šaudo pirmyn ir atgal, aukštyn ir žemyn, per *čia*. Silpnas, nervingas, drebantįs; sugriebia *čia* ir suspaudžia; batai spaudžia mano kojų pirštus. Aš jaučiaau viską, bet tik ne tai, kad ateiti *čia*. Tai kodėl aš tuomet atėjau? Nes aš myliu Dievą. Gyvensiu ar mirsiu, aš privalau stovėti *čia* dėl Jo. Ne todėl, kad aš privalau. Jam nerūpi, ar aš tai darau, ar ne. Aš. . . Jei mirčiau, aš vis tiek keliaučiau į Dangų. Bet aš ateinu, nes aš myliu Jį. Jūs tarnaujate Dievui, nes jūs mylite Jį, ne todėl, kad tiesiog privalote tai daryti. Nes jūs labai Jį mylite!

¹⁰⁹ Aš esu ištikimas savo žmonai, ne todėl, kad bijau, jog ji išsiskirs su manimi. Aš esu jai ištikimas, nes aš myliu ją. Pasaulyje nėra kitos moters, tik ji. Štai kodėl esu jai ištikimas. Ne dėl to, kad. . . Jei padaryčiau klaidą ir manyčiau, kad aš padariau ką nors blogo, ateičiau pas ją, pasakyčiau: „Meda, mieloji, aš nenorėjau taip pasielgti“. Ji man už tai atleistų, aš žinau, kad ji atleistų. Aš jai atleisčiau; aš myliu ją. Bet aš—aš atleisčiau jai; ji atleistų man. Bet aš jokių būdu to nedaryčiau, aš per daug ją myliu, kad taip padaryčiau. Tai ne dėl to, jog aš galvoju, kad ji man neatleis, esmė tame, kad, visų pirma, aš ją per daug myliu, kad taip pasielgčiau. Ir tol, kol aš ją taip myliu, aš niekada to nedarysiu; ir jeigu ji myli mane taip, kaip ji turėtų, ji taip pat to nedarys.

¹¹⁰ Ir jūs mylite Viešpatį visa savo širdimi, jums nereikia jaudintis dėl šių dalykų. Jeigu jūs suklydote, jūs nenusidedate sąmoningai, jūs tiesiog padarėte kažką netinkamo. Suprantate, jūs paslydote. Tiesa, jūs buvote *čia* viršuje - bendravime, ir jūs vėl nuslydote atgal į šią sumaištį *čia*.

111 Bet kas tai yra? Tai tiesiog kaip erelis. Vieną aš mačiau . . . čia Cincinačio zoologijos sode, aš pasiėmiau Sarą ir mes nuvykome ten. Jei ką ir mačiau, kas mane taip skaudina - tai matant ką nors, laikomą uždarytą.

112 Aš tiesiog negaliu pakešti, matydamas ką nors narve, net mažus paukštelius. Ir aš žinau, kad jūs, moterys, turite tuos mažus paukštelius, išleiskite juos.

113 Kai aš buvau mažas berniukas, sakydavau: „Jei aš kada nors turėsiu galimybę, kai tapsiu vyru, aš išlinksiu į kiekvieną namą ir paleisiu tuos vargšelius į laisvę“. Taip, pone. Aš pasakiau . . . Tupi ten karštoje saulėje, ir jie sako: „Hah, hah, hah“, - ir moteris kažkur verandoje rūko cigaretę, o tas vargšas paukštis tupi ten ir kaista. Jis nieko negali padaryti, jis tiesiog turi tupėti ten. O jis nebuvo tam gimęs! Aš pagalvojau: „Vaikine, jei tik aš galėčiau išlinkti ten ir paleisti jį, jis neužsibūtų ten ilgai“. Suprantate?

114 Aš tiesiog negaliu to pakešti, matydamas ką nors uždarytą. Aš neapkenčiu, kai matau žmogų, vadinantį save *krikščioniu* ir tuomet tvirtai besilaikančio kokio tai bažnyčios mokymo: „Aš negaliu sakyti: ‚Amen‘. Aš—aš negaliu tikėti *Tuo*. Pastorius sako: ‚Netikėk *Tuo*‘“. O, tai bent, Viešpatie! Jūs gimėte laisvas.

115 Tuomet kaip dėl didelio erelio? Jis yra dangiškas paukštis. Jis gyvena aukštai virš debesų. Tai kur jis skrenda kiekviena ryta. Taip aukštai, kad niekas kitas negali sekti paskui jį! Joks kitas paukštis . . . jis suirtų ore, jei bandytų sekti paskui jį. Jis ypatingai sukurtas paukštis.

116 Ir tuomet kažkas sugavo jį, žmogaus sukurtais spąstais, sugavo šį didžiulį erelį ir įkišo į šį narvą. Ir tas vargšelis . . . Aš pažvelgiau į jį ir mano širdis tiesiog degė. Jis žvelgė anapus, štai *taip*, ir nežinojo, kaip ištrūkti iš to narvo. Jis tiesiog perskrisdavo skersai jo, ir jis—jis žinodamas, kaip pakilti, imdavo plasnoti sparnais. Ir štai jis pakildavo, atsitrenkdavo savo galvą į grotas ir taip daužydamas nuplėsdavo plunksnas nuo sparnų čia, ir per visą galvą, kol imdavo kraujuoti. Jis taip stipriai trenkdavosi į tas grotas, kad jis atšokdavo ir krisdavo ant nugaros. Ir jis gulėdavo ten, vartydamas savo pavargusias akis, žvelgdamas į padanges: „Ten mano vieta. Ten mano namai. Ten, kur aš gimiau. Bet, tarp manęs ir ten - narvas. Na, vienintelis dalykas, kurį aš žinau, aš nukreipiu savo mintis ir štai aš ateinu“, ir „bum“, - jis vėl grįžta atgal.

117 Aš pagalvojau, „O, tai bent, argi tai nėra siaubinga! Norėčiau, kad jie man parduotų jį. Aš užstatysiu savo Fordą, kad nupirkčiau jį, suprantate, kad tik paleisčiau jį“. Suprantate? O, aš pasijutau taip blogai, tas vargšas didelis paukštis, išdaužytomis plunksnomis . . . Aš pagalvojau: „Tai baisiausias vaizdas, kokį tik aš esu matęs“.

118 Ne, aš atsiimu žodžius, baisiausias vaizdas, kokį tik aš esu matęs - tai žmogus, gimęs būti Dievo sūnumi, ir tuomet

uždarytas kažkokiame mokyme. Ir jis žvelgia ten į viršų ir mato Dievą, kuriam jis tikrai nori tarnauti, bet jis tiesiog negali to padaryti. Jie neleidžia jam to daryti, suprantate, jis uždarytas. Tai siaubingas dalykas.

¹¹⁹ Taip, taip, sese, broli, kad ir kas tai parašė, jeigu jūs kritote *čia*, tai nereiškia, kad jūs esate prarastas. Jūs esate tik erelis, kuris yra uždarytas, štai ir viskas. Jūs vėl esate uždarytas į narvą, nuodėmėje. Jūs nenorite ten būti, štai kodėl jūs ir žvelgiate aukštyn. Štai taip: „O, broli Branhamai, aš kartą gyvenau ten, aukštumoje, ar čia yra koks nors kelias?“ Taip.

¹²⁰ Man tai primena, kai kartą (o, mažas berniukas) aš vaikščiojau už fermos, ir ten buvo . . . kažkas buvo pririšęs seną varną, kad laikytų ją toliau nuo javų. Tas vargšelis buvo bimirštąs iš bado. Aš negalėjau taip piktai pasielgti. Jis pririšo varną už kojos, ir tas vargšelis turėjo maitintis tuo, kas buvo aplinkui, jis daugiau nieko negalėjo gauti. Ūkininkas tiesiog paliko jį. Ir jis buvo toks silpnas, kad jis—jis net negalėjo atsikelti. Tiesiog jis . . . Ir varnos skraidė viršum jo ir sakė: „Kar, kar, kar“. Kitais žodžiais, sako: „Nagi, Džoni Varna! Žiema artėja, keliaukime į pietus!“ Bet jis negalėjo to padaryti, jis buvo pririštas.

¹²¹ Taigi vieną dieną, vienas vyrukas ėjo pro šalį ir pamatė tą paliegusią varną, taigi jis tiesiog priėjo, sugavo ir atrišo ją, pasakė: „Pirmyn vaikine, tu esi laisvas“. Suprantate? Ir taigi, tuomet, pirmas dalykas, žinote, jis toliau vaikštinėjo aplinkui.

¹²² Ir štai atskrenda varnos, šaukia: „Nagi, Džoni Varna! Kar, kar, kar! Keliaukime į pietus, žiema artėja. Tu mirtinai sušalsi“.

¹²³ Jeigu jis tik galėtų atsigrežti, sako: „Negaliu to padaryti“. Suprantate, jis jau taip įpratęs būti pririštas, suprantate, jis tiesiog manė, kad vis dar yra pririštas.

¹²⁴ Jūs galbūt taip pat galvojate, broli, sese, kas parašėte ši klausimą. Galbūt manote, kad šėtonas pririšo jus ten, bet jis meluoja. Kartą į žemę atėjo Žmogus, Jėzus Kristus, Dievo Sūnus - Jis atrišo jus. Netikėkite tuo; jums nereikia ten pasilikti, ne, pone, jūs esate laisvas. Teisingai. Jis mirė vietoj jūsų, kad patrauktų jūsų nuodėmes. Jūs tik tikėkite Juo, suplasnokite savo sparnais ir išskrinkite kartu su kitais. Nelikite toje šėtono duobėje. Ne, pone.

Dabar. Ar uždėsite ant manęs rankas, kad būčiau laisvas nuo to?

¹²⁵ Sesute ar broli, brangieji, žinoma, aš uždėsiu rankas ant jūsų, bet tai nepadarys jūsų laisvu. Tai, kas jus išlaisvins, jūs . . . turite suprasti, kad jūs jau esate laisvas. Jūs jau esate atrištas. Jums nereikia jaudintis dėl to, kad taptumėte laisvu, jūs jau esate laisvas! Jėzus padarė jus laisvu. Nebūkite vėl įpainiotas į vergijos jungą. Jūs laisvas, koks tik galite būti. Jums nereikia būti surištam. Rankų uždėjimas ant jūsų, tai tik tradicija. Mes

galime tai daryti. Tai, na, aš galiu tai padaryti, bet tai vis tiek jūs neišlaisvins, kol jūs nepriimsite to, ką Jis padarė dėl jūsų; tai tik aš, sakantis: „Viešpatie, aš tikiu Tuo“.

¹²⁶ Na, jūs tiesiog tikėjimu uždėkite savo rankas ant Jo, sakydami: „Viešpatie, aš tikiu Tuo“, – štai jūs ir pakylate. Teisingai, išpažinkite savo nuodėmes. Suprantate, „Kas slepia savo nuodėmes, tam nesiseks, uždengia savo nuodėmes. Bet, kas išpažįsta savo nuodėmes...“ Štai kur jūs gaunate laisvę ir išteisinimą, kai jūs norite pasakyti: „Aš nusidėjau, aš esu neteisingas“. Štai ką jūs čia pasakėte:

Aš kritau, aš nusidėjau. Aš labai klystu! Ar yra galimybė man vėl pilnai sugrįžti?

¹²⁷ Absoliučiai! Tą akimirką, kai jūs trokštate To, tai parodo, kad Dievas nuleido Gelbėjimo lyną, kad pakeltų jus. Tiesiog pakilkite Jo tikėjimo ir maldos Gelbėjimo lynu, kilkite tiesiai į viršų, pas likusius erelius, štai taip, skriskite plasnodami sparnais. Teisingai.

¹²⁸ Taip, rankų uždėjimas, tai—tai puikus dalykas, aš tikiu tuo. Aš tikiu rankų uždėjimu, tikrai tikiu. Bet tai nėra tai, kas tai padaro. Aš galiu dėti rankas ant žmonių, savaitę po savaitės, ir vis tiek tai neduos jokios naudos, kol jūs nepriimsite to, ką *Kristus* padarė dėl jūsų. Tai tik mano pritarimas, rankų uždėjimas. Jie dėjo rankas ant vyresniųjų. Jie darė tuos dalykus, tai buvo jų pritarimas Dievo akivaizdoje, kad jie tiki tuo, tai buvo jų tikėjimo išraiška. Suprantate? Kartais, kaip ir . . .

¹²⁹ Tiek daug kartų esu neteisingai suprastas. Aš—aš . . . praeitą vakarą. Aš blaškiausi tarp nuomonių, ir aš—aš tiesiog nežinojau, į kurią pusę pasukti. Aš—aš, pats, esu tarp dviejų nuomonių, aš—aš nežinau, ką daryti. Tikiuosi, kad čia sėdi tik žemiška, ar, tiksliau, dvasinė bažnyčia, spėju, kad jie to neįrašo, todėl aš tiesiog kalbėsiu tai, ką aš noriu. Jie . . .

¹³⁰ Aš norėjau pasikalbėti su jumis iš širdies į širdį, ir manau, kad bet kuriuo atveju aš tiesiog padarysiu tai. Aš čia turėjau užsirašęs Rašto vietą, ar . . . Jei neturiu, aš ketinau kalbėti apie „*Laiko Pabaigos Evangelizacija*“, kas yra laiko pabaigos evangelizacija. Galbūt aš paliksiu tai kitai dienai. Aš norėčiau pakalbėti su jumis iš širdies, tiesiog iš visos savo širdies.

¹³¹ Aš esu tarp dviejų nuomonių, tik nežinau į kurią pusę pasukti. Noriu, kad jūs melstumėtės. Šis nedidelis įkalbinėjimas čia, dėl šių—dėl šių dalykų, buvo tiesiog galimybė keletą minučių pasikalbėti su jumis. Noriu jums kai ką pasakyti, suprantate. Aš suvokiu, kad mes esame labai arti kažko. Taigi, nesupraskite manęs neteisingai, nedarykite to. Suprantate?

¹³² Anađdien prie manęs priėjo žmogus ir privertė mane pasijusti tikrai blogai. Aš pagalvojau: „Tikrai aš nebuvau toks netikslus mokyme“. Suprantate? Jis pasakė: „Broli Branhamai, maždaug po tiek ir tiek dienų mane turėtų operuoti, po penkiolikos,

dvidešimties dienų“. Paklausė: „Ar jūs manote, kad Jėzus bus čia, man net nereikėtų tos operacijos?“ Suprantate? Suprantate, jūs neteisingai Tai suprantate. Nedarykite to! Suprantate, nedarykite to. Jėzus galbūt neateis dar penkis tūkstančius metų. Aš nežinau. Jis gali būti čia dar ši vakarą. Jis galbūt ateis rytoj. Aš nežinau, kada Jis ateis, niekas nežino. Atvirai kalbant, Jis net Pats nežino. Tai ką Jis pasakė. Niekas nežino.

¹³³ Bet ar jūs žinote, Paulius laukė Jo ateinant kiekvieną dieną? Jonas Patmos saloje manė, jog gyvens ir išvys tai. Irenėjus manė, kad Jis tikrai bus jo dienomis. Visi likusieji iš jų, Polikarpas, Šventas Martynas, per visus laikotarpius. Liuteris galvojo: „Tikrai taip!“ Veslis pasakė: „Atėjo laikas“. Čarlzas Finnis, Džonas Noksas, Kalvinas, Sperdžonas, visi jie pasakė: „Atėjo laikas!“ Bili Sunday, iki pat šios dienos čia, visi, „Atėjo laikas!“

¹³⁴ Mes laukiame to. Mes nežinome, kada ateis tas laikas. Aš tikiu, kad atėjo laikas, ir aš noriu laikyti žibintuvą iškeltą. Ir klausykite, aš... Supraskite tai teisingai! Kiekvieną savo gyvenimo akimirką aš noriu gyventi, laukdamas, tarsi Jis ateitų sekančią minutę, bet aš noriu tęsti taip, tarsi tai būtų po dešimties tūkstančių metų. Aš vis dar noriu sėti sėklas, nuimti derlių. Aš noriu skelbti Evangeliją, kaip aš ir visą laiką dariau. Toliau taip pat, pakėles savo akis aukštyn; traukdamas... rinkdamas varpas, grūdus. Ir tuomet kitais metais aš vėl sėsiu savo derlių: „Viešpatie, aš maniau, kad Tu būsi čia, jau praėjusiais metais, bet jeigu Tu neatėjai, galbūt Tu ateisi šiemet. Taigi aš pasėsiu derlių, kad užauginčiau savo vaikus. Jei Tu uždelsi, jie turės ką valgyti; jei Tu neuždelsi, aš lauksiu Tavęs“. Štai taip, suprantate, tiesiog tęskite įprastą veiklą.

¹³⁵ Jeigu aš manyčiau, kad Jis ateina ryte, ši aš vakarą aš pamokslaučiau tą patį pamokslą, kurį aš pamokslauju dabar. Jeigu aš manyčiau, kad Jis ateina ryte, neičiau parduoti savo automobilio, nedaryčiau *to*, *ano* ar *kito*. Aš tiesiog toliau gyvenčiau kaip įprastai, nes kiekvieną akimirką aš laikiu, kada Jis ateis. Nes Jis gali ateiti tik dėl jūsų, galbūt ši vakarą jūsų valanda. Galbūt ši vakarą yra mano valanda. Aš nežinau. Bet viena iš jų bus mūsų valanda.

¹³⁶ Ir koks tuomet skirtumas, ar aš gyvenu čia, ar aš esu palaidotas ten? Nes jeigu aš jau sumokėjau mirties bausmę, aš būsiu ten anksčiau už bet kurį gyvą žmogų. Teisingai. „Aš tai sakau, - Antras Tesalonikiečiams, 5-as skyrius, - sakau jums tai Viešpaties įstatymais. Mes, gyvieji, išlikusieji iki Viešpaties Atėjimo, nepralengsime užmigusiųjų. Nes nuskambės Dievo trimitas, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmieji“, - mirusiųjų privilegija, kad jie prisikels pirmi. Štai kaip mes sužinosime, kad tai jau arti, suprantate. „Tuomet mes gyvieji, išlikusieji, būsime pakeisti staiga, per akimirksnį, ir būsime pagauti kartu su jais, susitikti su Viešpačiu ore“.

137 Taigi, koks skirtumas, ar aš miriau Nojaus laikais, ar aš miriau Abrahamo laikais, ar aš miriau apaštalų laikais, ar aš miriau prieš dvi savaites, ar tiesiog dabar? Koks tai skirtumas? Aš būsiu ten per akimirka, akies mirksniu, iki to laiko aš tik išsiuosi.

138 Taigi, susirinks pas Viešpatį. Kaip Jokūbas, 49-ame skyriuje, jis pasakė: „Kai ateis Siųstasis, ir susirinks pas Jį. Nebus atimtas skeptras. . . nė valdžia iš jo palikuonių, kol ateis Siųstasis, - kalbant apie Judą, ir susirinks pas Jį“.

139 Taigi, daugelis žmonių ieško bažnyčios, didelės žmonių grupės, kuri būtų paimta kartu, bažnyčios, denominacijos, kokio tai mokymo, kažko, kas bus paimta. Tai ne tai. Tai visiškai ne tai.

140 Žmonių surinkimas, kai Dievas pakvies Savo kaimenę, Jis gali paimti du iš Džefersonvilio, du iš Indianos, du iš Kentukio, du iš Misisipės. Būtent tai Jis ir pasakė; ne tuos žodžius, bet Jis pasakė: „Bus du lauke, - kur yra dienos šviesa, - vieną Aš paimsiu ir vieną paliksiu. Bus du lovoje, - kitoje žemės pusėje yra naktis, - vieną Aš paimsiu ir vieną paliksiu“. Suprantate?

141 Žmonių surinkimas nebus klano pagrindu, grupei *čia*. Tai bus pasaulinis prisikėlimo surinkimas kartu, ir Prisikėlimas įvyks tokiu pat būdu. Kadangi Jis pasakė: „Kai vienas užmigo *šitoje* sargyboje, vienas *anoje* sargyboje, vienas. . . iki pat septintos sargybos. Ir tuomet, kai atėjo Jaunikis, visi jie pabudo, visi, nuo pat Pradžios laikų iki Apreiškimo pabaigos. visi jie pabudo, teisingai, kad pasirošę įeiti“.

142 Taigi, suprantate, Jis parodo, kad Jam atėjus, visi mirusieji prisikels iš kapo, teisieji, Nuotaka, miegantys kurie yra kape, prisikels per prisikėlimą. Tada Jis parodo, kad žmonės, gyvenantys žemėje, tai bus - vienas *čia* ir vienas *ten*, tai nebus būrys žmonių, susirinkusių kartu į nedidelę grupelę. „Nes vienas bus lauke, ar du lauke, Aš vieną paimsiu, o kitą paliksiu“, - vienas iš Bažnyčios ateis dienos šviesoje. Kitoje žemės pusėje: „Du bus lovoje, vieną Aš paimsiu ir vieną paliksiu“. Teisingai?

143 Taigi, vyks surinkimas pas Kristų, nesvarbu, ar aš esu Džefersonvilje, ar aš būčiau Švedijoje, ar aš būčiau. . . Ir kur tai bebūtų - tai surinkimas pas Ganytoją. Suprantate? Ir tuomet, kartu mes būsime pagauti priskėlime, kad sutikti Viešpatį ore. Žmonės ateis iš visų žemės pakraščių, tai gyvieji. Žmonės, kurie yra mirę, ir taip toliau, prisikels. Ir kartu Bažnyčia bus pagauta susitikti su Viešpačiu ore. Suprantate?

144 Jo Atėjimas bus pasauliniu mastu. Tai nebus tik Luisvilio aplankymas. Tai nebus tik atėjimas pas baptistus, pas presbiterionus. Tai bus: „tyros širdies žmonės matys Dievą“, - ir prisikėlimas, ir surinkimas bus iš visur.

145 Ir, taigi kada tai ateis? Galbūt ši vakarą, galbūt rytoj, galbūt šiais metais, galbūt po penkiasdešimties metų, galbūt po šimto metų, galbūt dar po tūkstančio metų. Aš nežinau. Niekas nežino.

Bet mes—mes, jūs ir aš šį vakarą, gyvenkime taip, tarsi tai būtų tiesiog rytoj.

146 Bet, taigi, darydami taip, kaip jūs tai pasakėte: „Aš—aš turiu operaciją“. Na, jeigu jums reikalinga operacija, jūs neturite tikėjimo dėl išlaisvinimo, eikite ir tebūna atlikta operacija.

147 Jeigu aš ruošiuosi pirkti . . . kažkas atėjo ir paliko man raštelį anądien, ir pasakė, puikus laiškas, ir pasakė: „Broli Branhamai, aš nežinau, ką daryti“. Pasakė: „Aš ir mano žmona buvome ištikimi Dievui, kaip tik mes galėjome. Mes užauginome savo vaikus“. Ir pasakė: „Taigi, aš norėčiau sužinoti, - tarė, - mes turime . . . mes susitaupėme sodybai, nusipirkome sodybą“. Ir pasakė: „Kaip mes ją mylime! Ten yra šaltinis; per tą vietą teka upelis“. Tai buvo Oregone. Ir pasakė: „Mes girdėjome, kad jūs atvykstate į Oregoną. Aš pasakysiu jums, ką mes nusprendėme padaryti. Mes žinome, kad . . . Mes galvojome, kad išsaugosime tai vaikams, kadangi nė vienas iš jų nėra krikščionis“. Tarė: „Mes galvojome, kad išsaugosime tai jiems, nes jie turės likti čia, pereiti per sielvartą, ir išsaugoti tai jiems, ir te jie turi kažką, nes mes tikime, kad būsime Paėmime. Todėl mes nežinome, ką mus su tuo daryti, taigi galbūt, kai jūs atvyksite, mes tiesiog atiduosime sodybą jums, suprantate, ir tada jūs galėsite su ja daryti, ką tik norite“.

148 Aš atrašiau, pasakiau: „Kaip rūpestingai jūs galvojate apie savo vaikus“.

149 Pasakė: „Aš ir motina einame ten, ir vakarais“. Pasakė: „Aš jau ruošiuosi į pensiją, ir, - tarė, - maloniausios valandos, kurias mes turime, tai vaikščioti po sodybą, žiūrėti į šaltinį, stovint ten ir šlovinti Dievą“.

150 Aš pasakiau: „Ir toliau taip darykite, tiesiog gyvenkite tokiu būdu, fiziškai, materialiai. Tiesiog toliau laukite kol Jis ateis. Suprantate, tiesiog ir toliau būkite čia, laukdami, kol Jis ateis“.

151 Planuokite, judėkite toliau, darykite tai: „Jei Viešpaties valia! Jei Viešpaties valia! Aš darysiu *tai*, jei Viešpaties valia“. Jis gali ateiti ir anksčiau. [Tuščia vieta kasetėje—Red.] Bet tiesiog tęskite toliau tai, ką darote, kol . . . Bet laikykite savo sielą parengtą, nes Jis gali ateiti bet kurią minutę. Suprantate, būkite pasiruošę. Nes, suprantate, Jis gali ateiti *jūsų* bet kurią minutę, bet kurią sekundę, Jis galbūt ateis pas jus - po sekančio širdies dūžio, po sekančio įkvėpimo. Bet tiesiog ir toliau darykite tai, ką jūs norite, kol tai yra teisinga, padoru ir teisinga, eikite į priekį ir darykite tai.

152 Taigi, mes žinome, kad mes esame tiesiai prieš kažką. Aš tai žinau; jūs tai žinote. Aš—aš—aš nežinau, į kurią pusę pasukti. Jūs pamenate, maždaug prieš ketverius metus, vieną dieną Čikagoje, Viešpaties Dvasia nužengė ant manęs ir aš pasakiau: „Štai ir viskas! Prabudimas baigėsi, ir Amerika atmetė savo galimybę“.

Tai įrašyta garsajuostėje. „Ir daugiau jau nebebus. Ji atmetė savo paskutinę galimybę“.

153 Aš noriu, kad stebėtumėte. Ar kas nors žino, kurią dieną tai buvo įrašyta į garsajuostę? Mes ją turime. Leo ir Gene ją turi. Aš klausiausi jos ne per seniausią. Boze įdėjo tai į savo laikraštį. Ir taigi, tiesiog stebėkite, kas nutiko nuo to laiko, suprantate, prabudimas užsibaigė.

154 Aš pasakiau tai prieš—prieš „Blue Lake“ aną vakarą, ir vienas vaikinukas, atsikėlęs kitą rytą, pasakė: „Brolis Branhamas gali sakyti, kad sekminininkai turi tai, bet ne aš! Šlovė Dievui! Aleliuja“, - ir toliau, toliau. Suprantate, bet tas vaikinukas tiesiog nežinojo, iš kurio rago galo jis pučia. Suprantate, jis nesupranta. Suprantate, jis nežino. Viskas gerai, entuziastingai, tai visiškai gerai.

155 Bet apsidairykite aplinkui! Ką jie daro? Kas nutiko žmonėms? Kas nutiko prabudimui? Kas nutiko Bili Grahamui, Oral Robertsui ir kitiems? Kur vyksta prabudimas? Jis baigėsi! Dūmai jau išsisklaidė. Sėklos pasėtos. Susirinkimas baigėsi. Laužai sudegė. (Senojoje Romos šventykloje, Vestoje, kai ugnis prieš altorių užgesdavo, pirkkliai eidavo namo.) Taigi, mes matome, kad prabudimas jau nebevysta. Nėra entuziazmo.

156 Tuomet aš galvoju apie upę 1936 m., aš galvoju apie tai, ką Jis pasakė. Kas ten nutiko? Daugelis iš jūsų žino. Aš buvau jaunas vaikinys, ir kai pravedžiau savo pirmąjį krikštą, kai nusileido tas Viešpaties Angelas ir atsistojo virš tos vietos, kur aš buvau. Kai kurie žmonės sakė: „Tu to nematei“. Tuomet mokslas įrodė, kad taip ir buvo. Suprantate? Suprantate?

157 Taigi, ką gi Jis ten pasakė? „Kaip Jonas Krikštytojas buvo siųstas paskelbti pirmojo Kristaus atėjimo - tavo Žinia paskelbs antrąjį Atėjimą“.

158 Aš stebėjau, kaip tai vyksta visoje žemėje, tai apkeliavo visą pasaulį. Beveik per vieną naktį, visur prasidėjo prabudimai. Visur liepsnojo prabudimo ugnys, vyko didžiausias kada nors mums žinomas prabudimas. Bet ar buvo kas nors prieš tai? Nieko! Kai prieš dvi savaites iki to, aš girdėjau vieno žmogaus pasisakymą Naujajame Albanyje, pasakė: „Žmonės tikėjo tuo prabudimu sukeltu triukšmu, kaip Bili Sunday ir kiti“. Pasakė: „Mes žinome, kad daugiau jų negali būti. Žmonės nori konkrečių įrodymų; nieko panašaus nėra!“ Kai jie sukėlė tą didžiulį triukšmą, tuo pačiu metu Dievas sukėlė didžiausią prabudimą, kokį mes turėjome nuo pat ankstyvųjų amžių, buvo išgelbėta daugybė žmonių - milijonai.

159 Statistika rodo, kad žmogaus žinia trunka trejus metus, bet kurio iš jų, tuomet visą likusį laiką jis gyvena savo reputacijos dėka, kol Dievas pašaukia jį. Taigi, taip buvo nuo Kristaus laikų, Jis buvo tris su puse metų, suprantate. Ir parodo tai per visą laikotarpį iki Sperdžon, Noks, Kalvino, per visą laikotarpį,

parodo, kad žmogaus tarnystės laikas yra trys ar trys su puse metų. Likusi jo dalis. . . Jo žvakė sudegė, jis gyvena savo praeities reputacija. Jeigu jis buvo blogas, jo—jo darbai seka paskui jį; jeigu jis buvo teisingas - jo darbai seka paskui jį. Štai ir viskas.

160 Taigi, ką tai reiškė? Aš pamokslavau šiai bažnyčiai čia, ir sakiau jums, kad: „Aš tikiu, jog ateina didis žmogus“. Aš tikiu ir sakiau jums, kad: „Aš tikiu, jog Raštas patvirtina, kad bus paskutinio bažnyčios laikotarpio pasiuntinys“. Aš tuo tikiu. Aš laukiau, kada tas asmuo pasirodys, aš nuolat stebėjau.

161 Ir matau, iškyla koks žmogus, aš girdžiu apie jį, didis žmogus, turi didelę įtaką ir poveikį, aš pastebiu, kad jo žinia yra gan toli nuo Biblijos. Aš matau, kaip jis nulekia atgal į kampa. Suprantate? Aš stebiu, kaip kitas pakyla, skrenda aukštyne, bet jis nepatenka tarp erelių, jis lieka tarp denominacinių varnų. Pasilieka čia žemai, savo organizacijoje, ir dar vienas pritraukia daugiau narių ir taip toliau. Aš stebiu tai, matau, kaip tai miršta.

162 Galvoju: „Dieve, kur tas, kuris atkurs tėvų Tikėjimą vaikams? Kur bus sodinamos tos Sėklos? Kur jos yra? Kas turi įvykti?“

163 Taigi, ateinama prie šito. Jei—jei ta Žinia tą dieną prie upės, jei tai buvo ji, Viešpaties Atėjimas jau arti, tai beveik čia. Jei taip nėra, prieš audrą būna tylą. Aš nežinau. Jis man to neapreiškė. Aš bandau sužinoti: „Ar tai buvo Jo oficiali Žinia? Ar tai buvo viskas, ką Jis norėjo, kad aš pasakyčiau? Ar tai buvo tada, kai Jis davė pavedimą? Ar tai ir buvo viskas? Jei taip, mes esame tikrai, labai arti. Yra vėliau, nei jūs manote. Jei ne - tai tylą prieš audrą.“

164 Neseniai kažkas man čia parašė ir paklausė manęs, pasakė: „Jeigu jūs netikite, kad bažnyčia eis per Suspaudimo laikotarpį, kaip dėl Apreiškimo 13, kur jie nugalėjo Avinėlio Krauju ir savo liudijimu?“ Tas asmuo uždavė šį klausimą. Man įdomu. Ar jūs suvokiate, kad pirmi trys Apreiškimo skyriai kalba apie Bažnyčią, Bažnyčios laikotarpyje? Tai Suspaudimo laikotarpis, ne Bažnyčios laikotarpis; Bažnyčia Paimama ir pakyla Apreiškimo 4-ame skyriuje, daugiau niekada nepasirodo iki 19-o skyriaus, kai Ji ateina su Jėzumi. Teisingai. Tai Suspaudimo laikotarpis, visiškai neturi nieko bendra su Bažnyčia.

165 Visi šie didingi pažadai apie didžius dalykus, kuriuos jūs matėte Biblijoje, tai, kas turi įvykti, tai žydų karalystėje, o ne čia, tarp pagonių. Aš manau, kad jie susivienys prie šio žmogaus, kuris turi ateiti, kad atstatytų žmonių Tikėjimą, kuris yra pažadėtas. Ir vienintelis būdas, kaip aš galiu tai suprasti, kadangi Jis pasakė: „Iškart po šios Žinios, žemė bus sudeginta karščiu, ugnimi“. Leiskite man tiesiog perskaityti tai jums, kol mes esame čia, ir žiūrėkite, kas Ten sakoma.

166 Ir taigi, šis nedidelis pamokslas apie Karalystę, galbūt aš galėčiau pamokslauti tai ateinančio sekmadienio rytą, Viešpačiui leidus, suprantate, ir jei Viešpats leis.

167 Taigi, žiūrėkite čia, štai Jono atėjimas, Malachijo 3:

Štai, Aš... siunčiu savo pasiuntinį pirma Manęs... siunčiu savo pasiuntinį, paruošti kelią pirma manęs: Viešpats, kurio jūs laukiate, ateis netikėtai į savo šventyklą, sandoros pasiuntinys, kuriuo jūs žavėtės: „štai jis ateina“, - sako kareivijų VIEŠPATS.

168 Jūs matote tai? Malachijo 3. Mato dabar, žiūrėkite Mato 11-as skyrius, ir paklauskite šio, 6-a eilutė. Perskaitykime dabar Mala-... Mato 11, Jėzus kalba. Ir taigi, pradėkime nuo 11-o skyriaus:

Ir Jis baigęs nurodymus dvylikai savo mokinių, Jėzus iškeliaavo toliau mokyti ir pamokslauti kituose miestuose.

Ir Jonas, išgirdęs... kalėjime apie Kristaus darbus, nusiuntė du savo mokinius,

Jo paklausti: „Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“

169 Ar matote tą pranašo nusiminimą? Jis žinojo, kad kažkas turi įvykti, bet jis nebuvo tikras, kur tai įvyks, suprantate, suprantate, tiesiog tai, kas vyko. „Ar Tu esi Jis?“ - po to, kai jis paskelbė apie Jį.

Ir Jėzus... jiems atsakė: „Eikite ir parodykite Jonui tai, ką jūs girdite ir matote:

aklieji praregi... luošieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi... kurtieji girdi, mirusieji prikeliama, vargšams skelbiama Evangelija.

Ir palaimintas tas, kuris nesipiktina manimi.

Jiems nueinat, Jėzus pradėjo kalbėti minioms apie Joną... (Dabar klausykite!)... Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės? (Ne, Jonas toks nebuvo, Jonas nėjo į kompromisus.)

... Ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? (Kitaip tariant, su aplink uždėta apykakle, žinote, ir mokslininkas, ir didis žmogus) švelniais drabužiais vilkintys gyvena karaliaus rūmuose, (Tas, kuris bučiuoja kūdikį, sutuokia vaikus ir laidoja mirusius, ir, žinote, ar sukiojasi aplink karalius. Štai tokios rūšies, jis nevaldo dviašmenio Kalavijo. Suprantate?)

... Taigi, ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Žmogų ir jo drabužių ir vėjo blaškomo?

... Švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Švelniais drabužiais vilkintys gyvena karaliaus rūmuose.

Tai ko gi išėjote pamatyti? Pranašo? Taip, sakau jums, ir kur kas daugiau negu pranašo.

170 Žiūrėkite! „Nes tai...“ Dabar paklauskite, tai Paties Jėzaus Žodžiai:

Jis yra tas, apie kurį parašyta: „Štai aš siunčiu pasiuntinį pirma Mano Tikėjimo, ir jis...veidu, ir jis paruos prieš tave kelią.

171 Taigi, žiūrėkite Malachijo 3:

Štai, aš...siunčiu savo pasiuntinį, paruošti kelią pirma manęs... (Malachijo 3, ne Malachijo 4.)

172 Taigi, žiūrėkite Malachijo 4:

„Štai ateina diena, deganti kaip krosnis; kurioje visi išdidieji ir visi nedorėliai sudegs kaip ražienos...ateis diena, kuri sudegins juos, - sako kareivijų VIEŠPATIS... jiems neliks nei šaknies, nei šakos (tai apie Sielvartą ir sunaikinimą, suprantate, kuris ateis).

Bet jums, bijantiems mano vardo, užtekės teismo saulė su išgydymu po jos sparnais (Viešpaties atėjimas); ir jūs išeisite kaip...jūs išeisite ir šokinėsite kaip išleisti iš tvarto veršiukai. (Tai tarsi išeinat į ganyklą, išeiti).

...jūs mindžiosite nedorėlius; ir jie bus pelenai po jūsų kojomis tą dieną, kai Aš tai padarysiu, - sako kareivijų VIEŠPATIS.

173 Kitaip tariant, teisieji, sugrįžę su Kristumi į žemę, vaikščios ant pelenų. Kai jūs matote tuos žmones, išdidžius, arogantiškus, neapkenčiančius, smalsius, ir taigi, teigiančius, kad yra krikščionys, jie niekas kitas - tik pelenai. Štai ir viskas. Tai ką sako Raštas. Suprantate? Dabar žiūrėkite.

Atsiminkite...mano tarno Mozės įstatymą, kurį aš daviau...jam Horebe visam Izraeliui, jo nuostatus ir įsakymus.

Štai, aš siųsiu jums pranašą Eliją, prieš ateinant tai didingai ir baisiai VIEŠPATIES dienai:

Prieš pat tą dieną, Viešpaties sugrįžimą, pirmiausia ateis Elijas.

174 Gerai, atminkite, dar ateityje. Taigi, tai negalėjo būti Jono atėjimas. Jis buvo Elijas, bet dabar jis ateina penkis kartus. J-ė-z-u-s, t-i-k-ė-j-i-m-a-s, m-a-l-o-n-ė. Suprantate, penki yra „malonės skaičius“. Elijas pasirodo penkis kartus: vieną kartą yra Elijas; kaip Eliziejus; kaip Jonas; pagonių laikotarpio pabaigoje; ir dar su Moze žydams. Tobulas skaičius, tobulas

pranašas, tobulas pasiuntinys, griežtas, drąsus. Suprantate? Atkreipkite dėmesį:

...Aš siūsiu jums Eliją... prieš ateinant Dienai, didingai ir baisiai VIEŠPATIES dienai:

Jis atgręš tėvų širdis į vaikus ir vaikų širdis į tėvus, kad neateičiau ir neištikčiau žemės prakeikimu“.

¹⁷⁵ Suprantate, ne pirmo atėjimo pristatymas; tai buvo Jonas, nes žemė dar niekada nesudegė kaip ražiena, teisieji niekada nevaikščiojo ant nedorėlių pelenu. Bet prieš pat tai įvykstant, ateis Eliziejus. Ir ką jis darys? Gražins vaikų Tikėjimą atgal į tėvų, originalų Biblijos Tikėjimą.

¹⁷⁶ Kai matau pasirodantį žmogų, aš galvoju: „Tai turbūt jis. Žmogus, kylantis į šlovę, žvelgiu į jį, bažnyčios juda“. Ką jis daro? Tūkstančiai mylių nuo Biblijos. Ką jis daro? Vaikštinėja aplinkui, oras išeina ir jis supliukšta. Suprantate, „Turintys dievotumo pavidalą bet atsizadėję jo Jėgos“. Atsizadantys Tikėjimo, netiki Biblija, kalba, laikydamiesi savo mokymo, denominacijų, susilaukdami denominacinių vaikų. Tai žlugs. Štai jis grįžta tiesiai atgal.

¹⁷⁷ Kur yra tas, kuris pasės tą Sėklą dėl tos paskutiniojo laiko Bažnyčios? Kur ta bręstanti Sėkla, tas pažadėtasis Elisas? Ir iš kart po jo dienų prasidės didis Sielvartas ir sudegins žemę.

¹⁷⁸ Ir tuomet, sugrįžus Bažnyčiai ir Nuotakai, Nuotaka ir Kristus vaikščios ant jų pelenu, Tūkstantmetyje, kai žemė bus apvalyta ugnimi. Ir ten jie viešpataus. Ir pagonys, kurie niekada negirdėjo Evangelijos, tuo metu bus prikelti, ir bus apreikšti Dievo sūnūs. Jeigu jis valdys, jis turi turėti ką valdyti, jis turi turėti valdas. „Jie valdė ir viešpatavo su Kristumi“, ir Kristus valdė tautas geležine lazda. Tada Evangelija... Tuomet bus apreikšti Dievo sūnūs, su tokia pat valdžia, kokią Jis turėjo, kai buvo čia, suprantate, ateis Tūkstantmetis tame Valdyme, suprantate, ant pelenu.

¹⁷⁹ Taigi aš kai ką stebėjau. Ar tai praslydo pro mus kuklume ir mes to nepastebėjome? Ar tai praėjo ir bažnyčia yra palikta savo nuodėmėse? Jei taip, vadinasi, yra vėliau, nei jūs manote. Jei ne, tuomet ateina tas, kuris turi Žinią, kuri yra tiesiai pagal Bibliją, ir greitai darbu apkeliaus žemę. Sėklos paklius į laikraščius, skaitinius, kol kiekviena iš anksto numatyta Dievo Sėkla išgirs Tai. Nė vienas iš jų neateis, jeigu Tėvas jų nepatrauks, ir kiekvienas, kurį Tėvas patraukė - išgirs tai ir ateis. Tai bus, iš anksto numatyta Sėkla išgirs Žodį.

¹⁸⁰ Tada, kai tai įvyks, bus surinkimas kartu. Ir pasirodys Jėzus, ir štai taip, bus Bažnyčia iš visos žemės, prisikėlimo metu bus paimta.

181 Ar bus taip, kaip atėjo Jonas, kad net išrinktieji mokiniai to nežinojo? Jie paklausė: „Kodėl raštininkai sako, kad pirma turi ateiti Elijas?“

182 Jis atsakė: „Jis jau atėjo, o jūs to nežinojote“. Bet pasakė: „Jie pasielgė su juo tai, kaip jie sakė, kad pasielgs“. Jo žinia buvo tokia greita, pažvelkite, visam Izraeliui, ir tai įvyko tiktai vienoje nedidelėje vie- . . . dviejuose—dviejose nedidelėse vietovėse: šiek tiek žemiau Jeruzalėje, ir ten, arba apačioje prie Enono, kur Jonas nuėjo krikštyti, ir tiesiai ten prie upės, kur jis krikštijo, upė išdžiūvo. Vos šeši mėnesiai, ir buvo atliktas visas pristatymas apie Mesijo atėjimą. Suprantate?

183 Ar mes ko nors nepastebėjome? Ar yra vėliau, nei mes galvojame? Tai dabar pokalbis iš širdies į širdį. Tai yra, tik ši vakarą, tik . . . Taip, tai tik—tik mes kalbamės čia. Ar vėliau, nei manote? Ar iš tikrųjų tą dieną, ten prie upės, buvo ta Žinia? Ar ji praslydo pro šalį, ir žmonės jos nepastebėjo? Ar tai Ji? Tuomet iš tikrųjų yra vėliau, nei mes manome. Kada tai bus? Aš nežinau. Galbūt ir ši vakarą. Galbūt dar po penkiasdešimt metų. Aš nežinau, kada tai bus, aš tiesiog tęsiu toliau, kaip dabar. Na, kas tai? Ar aš kažko laukiu?

184 Praėjusią naktį aš sapnavau keistą sapną, jis mane kamavo visą dieną. Paprastai aš nedaug sapnuoju. Bet sapnavau . . .

185 Aš visur keliauju, ir aš tiesiog skelbdavau šią Žinią, ir matydavau, kad vieni čia ir kiti ten, priima Ją. Aš vėl sugrįžtu ir skelbiu Žinią, o jie suraukia nosį ir nueina. Kas nutiko? Ar jie pasirinko nuodėmę vietoje savo malonės dienos? Ar jau įėjo paskutinysis? Ar jau baigėsi? Ar mes tiesiog laukiame sunaikinimo? Ar visi štai tokie iškylantis karai, tai jau pasiruošimas?

186 Kažkas turi įvykti. Prieš tai įvykstant, Bažnyčia jau bus išėjusi. Aš visiškai nesutinku, kad Bažnyčia bus Sielvarte! Kaip jūs galite paimti provaizdį ir padaryti jį priešinga tam provaizdžiui? Suprantate? Dar prieš nukrentant nors vienam lietaus lašui, Nojus buvo arkoje. Dar prieš tai, kai ugnis nužengė, Lotas jau buvo išėjęs iš Sodomos. Suprantate? Jėzus pasakė: „Kaip buvo anomis dienomis, taip bus ir kai ateis Žmogaus Sūnus“. Bažnyčiai nereikia stoti prieš teisumą, ji jau yra Kristuje.

187 Tai ko mums reikia - šventųjų tobulumo. Šventieji nesupranta, matote, jie gauna . . . Jie tiesiog nežino, ką ir galvoti, suprantate. Taigi, mes . . .

188 Jei tai teisinga . . . Jei ne, kažkas greitai ateis, bus sprogimas. Aš stebiu, aš nežinau, į kurią pusę pasukti.

189 Praėjusią naktį aš sapnavau sapną. (Tuomet aš užbaigsiu.) Sapnavau keisčiausią dalyką . . .

190 Aš gulėjau ten ir kalbėjausi su savo žmona, apie artė- . . . Mes kaip tik pasimeldėme, ir aš . . . Kažkas, mažasis Dalasas,

paskambino, kad kažkas įstrigo jo ausyje, ir aš nuvykau... Kraujavo, ir jis turėjo skubėti pas gydytoją. Ir aš pradėjau melstis, ir Šventoji Dvasia pasakė: „Viskas gerai“. Suprantate?

¹⁹¹ Štai jis ateina, viskas gerai. Gydytojas pasakė: „Na, aš maniau, kad tau bus...“ Pasakė: „Tu pažeidei ausies būgnelį, sprogo, ir iš jo bėga kraujas, tai viskas“. Tiesiog viskas... Sekantį kartą, kai mes grįžome—grįžome, jis nieko apie tai nepasakė. Nežinau kas, suprantate, jokios infekcijos, nieko. Suprantate?

¹⁹² Taigi, tuomet kažkas paskambino, aš nuėjau į kambarį ir meldžiausi. Maždaug kitą dieną jie paskambino, sakydami: „Viskas praėjo. Puiku, nuostabu! Keistas dalykas!“

¹⁹³ Ir aš kalbėjausi su žmona, aš pasakiau: „Mieloji, jau maždaug metai ir keturi mėnesiai, aš net gerai nežinau į kurią pusę judėti“. Aš pasakiau: „Aš nežinau kas yra“. Ji pasakė: „Mes kalbėjomės apie persikraustymą. Aš pasakiau: „Aš nežinau, ką daryti, ir aš noriu žinoti. Ar mes laukiame... Ar tas didis Dievo pranašas... pasirodys veiksmo vietoje ir viešai paskelbs tai? Ar tai bus viešai žinoma?“

¹⁹⁴ Aš pagalvojau: „Tai prieštarauja Raštui. Ne, yra: „Jis ateis tą valandą, kurią nemanote““. Suprantate? Ir aš nežinau, ką daryti. Ar mes pražiūrėjome tai? Pagalvojau: „Aš nenoriu slankioti po namus čia“. Aš pagalvojau: „Ir tikiuosi, kad tai nebuvo įrašoma; jei buvo, suplėšykite garsajuoste ar padėkite ją į šalį. Suprantate? Taigi, jis pasakė, jeigu... Aš pasakiau: „Jeigu taip yra, mes esame arčiau, nei manome“.

¹⁹⁵ Yra vienas dalykas, kuris turi... kuris įvyks. Arba kažkas turi nutikti man dabar. Ir aš nesuprantu, kodėl Jis tiesiog neleido man išeiti, kai gulėjau ant to suolo anądien, tuomet, suprantate, ar nėra ko nors, ką reikia padaryti. Kodėl? Kodėl aš neišėjau? Kas nutiko? Ar reikia dar ką nors padaryti? Aš pagalvojau: „Na, jei tai mano Žinia, žmonės atsisakys Ją priimti“.

¹⁹⁶ Tuomet, Kažkas pašaukė mane darbuotis užsienyje. Aš girdžiu kvietimą iš anapus jūros, sklindantį iš visur.

¹⁹⁷ Anądien atėjo laiškas, kad brolis Ligger rašo knygą apie susirinkimą Durbane. Jis pasakė: „Niekada nebuvo nieko panašaus. Afrika niekada neturėjo tokio sukretimo. Per vieną naktį ši tamsi Afrikos šalis patyrė tokį sukretimą, kokio jie dar niekada neturėjo savo gyvenime“. Teisingai, ten tarp pagonių.

¹⁹⁸ Pažvelgiau ten, aš mačiau tuos vargšus negrus, brangius žmones, mačiau, kaip su tais žmonėmis buvo elgiamasi... blogiau nei su vergais. Mačiau ten vaikinuką, kuris... ir aš... dirbo ten, ir aš pasakiau... Tas vaikinas, jūs tiesiog... Jūs, moterys, negalėtumėte to padaryti per dvi dienas [Tuščia vieta juostoje—Red.] ar tris dienas, kad ir kaip jūs stengtumėtės, tiek, kiek tas vaikinukas turėjo padaryti per vieną dieną. Jis miegodavo susiraitęs ant padėklo mažoje senoje prausykloje,

maždaug keturių pėdų ilgio ir keturių pėdų pločio. Ir jis gaudavo svarą per mėnesį, tai du doleriai ir aštuoniasdešimt centų. Ir jis negaudavo likučių nuo stalo, kibirėlių miltinio sriebalo; trečdalį jo - pusryčiams, trečdalį - pietums; ir kitą trečdalį - vakarienei. Dirbdavo iki dešimtos, vienuoliktos, dvyliktos valandos; kitą rytą atsikeldavo, pasirūpindavo kūdikiu ir viskuo kitu, nublizgindavo laiptus ir nuplaudavo šeimininko automobilį. O didžiulė, stambi motina nieko neveikdavo, tik sėdėdavo ten spragsėdama pirštais ir gerdama arbatą, tinginė, niekam tikusi.

¹⁹⁹ Tam vargšui vaikinui teko dirbti viską. Jis kosėjo ir atrodė taip, tarsi būtų peršalęs, tarsi: „Hauh, hauh, hauh“. Viena dieną aš pažvelgiau ten ir paklausiau: „Ar jūs vis dar turite tą vaikinuką. . . Kodėl jums neatvedus jo į susirinkimą?“

²⁰⁰ „Jis kafras“. [Tuščia vieta juostoje—Red.] Tai reiškia „niekšas“. Nenuostabu, kad jie užsiplieskia nuo šio vardo. Aš irgi taip daryčiau. Tas žmogus yra mano brolis. Ir štai jis. Jis nėra vergas. Jo spalva nieko bendro su tuo neturi. Jis yra mano brolis. Ir štai taip jis ten buvo.

²⁰¹ Aš išėjau, pavadinau jį „Tomu“. Vaikinas mokėjo kalbėti trimis kalbomis. Ir aš tariau: „Tomas?“

²⁰² Jis atsisuko, puolė ant kelių, iškėlė rankas į viršų, pasakė: „Taip, šeimininke“.

²⁰³ Aš pasakiau: „Kelkis. Aš nesu tavo šeimininkas, aš esu tavo brolis“. Aš apkabinau jį. Jis štai taip pažvelgė į mane, ir didžiulės ašaros riedėjo jo skruostais. Aš pasakiau: „Tomas“.

²⁰⁴ Ir atėjo Šventoji Dvasia, ir buvo regėjimas. Aš jam kai ką pasakiau. Ir jis pasakė: „Taip, mokytojau. Tai tiesa. Būtent taip ir buvo“.

²⁰⁵ Aš pasakiau: „Tomai, kosulys paliko tave, tu jo daugiau niekada nebeturėsi“. Ir jis nebeturėjo.

²⁰⁶ Žmonės nepastebimai įdėdavo pinigų man į kišenę, aš turėjau apie šimtą aštuoniasdešimt tų *svary* banknotų (tai du doleriai ir aštuoniasdešimt centų). Ir aš bijojau jam paduoti; bijojau, kad šeimininkas suras juos pas jį, jie pagalvos, kad jis juos pavogė, ir tuomet jie mirtinai jį sumuš. Tada aš—aš pasakiau šeimininkui: „Aš—aš myliu šį vaikinuką. Leiskite man duoti jam šiek tiek pinigų“.

„O, ne! Ne! Jūs išlepinsite jį“.

²⁰⁷ Aš tariau: „Jūs esate ganėtinai išlepintas“. Šuprantate? „Kodėl jūs dykinėjate čia? Ir jūs nieko neveikiate. Šis vaikinas dirba visą darbą, o jūs laikote jį pusbadžiu. Jis turi našlę motiną ir paliegusią seserį, o jūs duodate jam dolerį. . . du dolerius ir aštuoniasdešimt centų per mėnesį“. Aš pasakiau: „Vieną dieną jūs atsiimsite už tai! Yra du milijonai baltųjų ir apie šimtas milijonų tamsiaodžių. Jūs turėsite sukilimą“.

Pasakė: „Nekalbėkite to Amerikoje, kas vyksta čia“.

208 Aš pasakiau: „Kas man pasakys, kad turiu tylėti? Tik Dievas“. Pasakiau: „Nenuostabu, kad žmonės turi kompleksą, kai su jais taip elgiamasi“. [Tuščia vieta juostoje—Red.] Štai taip. Ir aš gyniau juos.

209 Vieną dieną pora tarnautojų, su apykaklėmis, nedideli ūsiukai, jie atvyko į Rodeziją.

210 Vienas iš naujokų pilotų nuskraidino mane tiesiai į vieną iš tų tropinių audrų, tada pakilome atrodo du kilometrus, aukštai ore, apsiversdami. Mes nežinojome, ar tai buvo aukštyn kojom; lėktuvas apsiversdavo vėl ir vėl apsiversdavo, ir vėl apsiversdavo. Ir galiausiai jis. . . Mes nežinojome, ar jis leidžiasi žemyn, ar kyla aukštyn. Ir galiausiai jis pakėlė mus virš audros. Ir mane taip pykino, kai mes išlipome!

211 Pora iš tų tarnautojų, sekmininkų tarnautojų, atsisėdo į automobilį ir nuvežė mane į Pretorijų. Aš atvažiavau iš Pietų Rodezijos; ir nuvykau ten ir vis tiek jaučiausi blogai. Ten sėdėjo brolis Baksteris, sergantis, ir Bili Polis, sergantis. Ir štai mes važiavome tiesiai per aptvertą teritoriją; ten kur tamsiaodžiai, kurie ką nors padarydavo, kažkokią genties nuodėmę, turėdavo palikti savo gentį, ir jie atvykdavo ten. Ir jie neleidžia jiems atvykti į miestą, taigi jie tiesiog gyvena po skarda ar po kuo tik jie gali, labai purvini ir visa kita, tai tiesa. Ir jie keliavo pro ten, ir aš pamačiau ten ženklą, sakantį: „Dvidešimt mylių per valandą“. O tie vyrai važiavo šešiasdešimt penkias mylias savo kūdikius, mažylius, nuogus, ten, gatvėje, ir maždaug dvejų metų iki penkerių ar šešerių; pagriebdamos tuos mažylius ir šaukdavo. Jis vienu metu vos neužmušė keturių iš jų.

212 Aš patapšnojau jam per petį, pasakiau: „Ei! Kas jums nutiko?“

Jis atsisuko, paklausė: „Ką sakėte?“

213 Aš tariau: „Aš paklausiau: „Kas jums nutiko? Sulėtinkite tą daikčiuką!“

Atsakė: „Mes turime įsakymą atvežti jus laiku“.

214 Aš tariau: „Aš duodu jums įsakymą sustoti“. Ir jis pasakė: . . . Aš pasakiau: „Ar jūs neturite jokių jausmų tiems žmonėms?“

„Kokiems žmonėms?“

Aš pasakiau: „Tiems mažyliams ten, kurių jūs vos nepervažiavote“.

Atsakė: „Tai kafrai!“

215 Aš pasakiau: „Gėda jums! Vadinat save krikščioniu?“ Aš pasakiau: „Argi nežinote, jei būtumėte užmušęs tą kūdikį, ar jo motina mažiau liudėtų dėl jo, nei kad jūsų motina dėl jūsų?“ Aš tariau: „Ji galbūt neišsprususi ir nemokyta, bet motinos meilė

šaukiasi savo kūdikio. Toks jūsų elgesys yra nepateisinamas. Ir vadinat save . . . “ Aš pasakiau: „Dar vienas dalykas, tas ženklas rodo ‚dvidešimt mylių per valandą‘, mano Biblijoje parašyta: ‚Atiduokite Cezariui, kas Ciesoriaus““. Ir jis nuleido savo galvą. Aš pasakiau: „Jūs sulėtinkite greitį iki dvidešimties mylių per valandą ir elkitės su tais žmonėmis kaip su savo broliu“. Aš pasakiau: „Gėda jums, dėl viso šito“. O, tai bent, jie sproginėjo kaip varlės, valgančios šratus! Bet tai neturėjo jokios reikšmės, aš pasakiau savo žodį, savo smūgį.

216 Ir mes nuėjome ten, ir žmonės žinojo, kad aš esu už juos, kad atneščiau jiems Evangelijos Žinią. Ir Dievas . . .

217 Jie atėjo ten ir sumaišė juos, baltuosius patalpino vienoje pusėje, ir tamsiaodžius, ir tamsiaodžiai ten negalėjo jiems pasakyti nė žodžio, nieko. Šventoji Dvasia išeidavo tarp jų ir išvesdavo ligonius, kenčiančius ir luošus, ir išgydydavo juos, ir leido *jiems* pakilti virš savo stipraus nepilnavertiškumo kompleksų, kuris buvo ten susikaupęs. Parodydamas, kaip Dievas elgiasi su nuolankios širdies žmonėmis!

218 Taigi, tas asmuo dar nepriėmė Žinios, tačiau jis rašo tą knygą.

219 Taigi, ką aš turiu daryti? Dalykas, ką aš turiu . . . Man—man grįžti ten? Taigi, jeigu Dievas kviečia mane evangelizaciniam darbui, tuomet aš negaliu būti Jo pranašu ir evangelistu tuo pačiu metu. Jūs tiesiog . . . tai . . . Tarnybos nesusimaišo, aš—aš tiesiog . . . kovoju su vėju. Jeigu aš būsiu evangelistu, aš būsiu evangelistu. Jeigu aš būsiu Jo pranašu, aš susilaikysiu, ir pasiliksiu nuošalyje kur nors kalnuose; jokios bažnyčios, jokios bendruomenės, kol aš neišgirsiu iš Viešpaties; išeisiu ir pateiksiu Tai, ir vėl sugrįšiu atgal. Suprantate? Vienas iš tų dalykų, tai turi būti pasverta. Arba viskas baigta. Tiesiog man, turi būti vienas iš tų trijų dalykų. Žinia užbaigta arba aš turiu padaryti vieną iš tų dviejų dalykų. Aš nežinau, ką daryti.

220 Praėjusią naktį sapnavau, kad aš vykstu į susirinkimą, ir aš niekada nemačiau tokio būrio žmonių! Jie buvo susirinkę tarsi dideliame stadione, kiek tik aš galėjau matyti. Ir kažkas atėjo manęs, tai nebuvo Bilis, ir jis nuvežė mane. Ir aš buvau kambaryje, meldžiausi ir buvau . . . po patepimu; tarsi, kaip jie tai vadina, kad jūs suprastumėte, tarsi pavara, kur aš galėjau jausti, kad tai turi būti išvalga. Ir pakeliui į ten, vaikinukas pradėjo su manimi kalbėtis ir kai jis kalbėjo, išvalgumas pasitraukė. Aš negalėjau jo jausti. Ir tuomet aš bandžiau grįžti į ankstesnę būseną; aš negalėjau to padaryti. Aš tiesiog negalėjau to padaryti. Ir aš pavargau.

221 Ir kai mes artėjome, aš pradėjau stebėti minią. Ir kai stebėjau, aš pasakiau: „Na, aš turiu mintyse temą, aš žinau, jog tos organizacijos ir tai, koku būdu jos elgėsi su žmonėmis, aš

tuomet pamokslausiu jiems tą Evangeliją iš visų jėgų, kaip tik aš galiu“. Ir kai aš nuėjau prie pakynos, tai mane paliko.

222 Jokio išvalgumo, nė vieno iš tų pamokslų; ir aš stovėjau ten, ir taigi, žmonės laukė. Ir aš tariau: „Ką man daryti?“

223 Ir Kažkas pasakė: „Tiesiog tęsk. Tiesiog eik“, - suprantate, tuo bus pasirūpinta, kai aš ten nueisiu. „Tiesiog eik toliau“. Suprantate? Tuomet aš buvau ten tiesiai prie pakyo-... ir aš pabudau.

224 Galbūt aš sapnavau tokį sapną, nes aš galvojau apie tai. Gali būti, kad taip. Galbūt sapnas yra dvasinis. Aš nežinau. Aš neturiu jo išaiškinimo, aš—aš nežinau, ką jis reiškia. Aš tiesiog negaliu jums pasakyti ir aš—aš nežinau, kas tai yra. Bet, kad ir kas tai būtų, aš esu kažkur kryžkelėje. Suprantate? Kažkas, kažkur kažkas yra.

225 Ir aš—aš galiu pasakyti vieną dalyką, ir esu toks nesuprastas. Arba sakau *taip*, aš...tai *taip* ar *taip*, kai kas supranta tai iš *kitos* pusės. Ir būna taip, kad jūs pasakote kažką tiesiai į tašką, ir žmogus išgirsta Tai štai *tokiu* būdu, taigi jis pasako kitam ir šiek tiek nukrypsta, ir kitas dar šiek tiek nukrypsta, kitas dar šiek tiek nukrypsta, tuomet Tai visiškai išeina iš vėžių. Vienas girdi Tai *šiuo* kitu būdu, ir pasuka šiuo keliu, tuo keliu, ir tuo keliu. Suprantate, ir jūs nukrypstate. Ir tokiu būdu yra susirinkimuose, ir taip toliau, kai jūs iš tikrųjų pataikote tiesiai į Tašką. Taigi, išrinktieji išgirsta tą Tašką. Jie supranta tą Tašką! Jie žino, kadangi aš pasakiau būtent tai, ką norėjau pasakyti (Suprantate?) štai taip, tiesiog Žinia, būtent taip.

226 Dabar, tai ką aš ir sakau, atrodo, kad nuolat, visą laiką kyla vis daugiau nesusipratimų. Kas tai? Ar...Ar aš pasėjau visas sėklas, kurios turėjo būti pasėtos? Ar laikas jau priartėjo? Ar šis didis pasiuntinys ruošiasi pasirodyti veiksmo vietoje tiesiog dabar? Ar Viešpaties atėjimas arti? Ar tai kvietimas iš šios žemės į kitą? Ar Jis pašaukė mane iš evangelizacinio darbo?

227 Atminkite, aš...daug kartų minėjau tai žmonai. Daugelis iš jūsų knygoje...Tą dieną, kai aš padėjau tą kertinį akmenį ten, maždaug prieš trisdešimt metų, tiesiai ten kampe, ten pasakyta...Tą rytą, kai Jis mane pažadino, ir sėdėjau ten kambaryje, dar prieš tai, kai buvau vedęs ir visa kita, tik vaikinukas pamokslininkas, Jis pasakė: „Dirbk evangelistinį darbą. Ne...Tu nebuvai evangelistas, bet *darbuokis* tame“, - pacitavo man Rašto vietą. Kai aš nubėgau ir pamačiau tuos du medžius, vieną nulaužtą iš *čia*...vienybė ir trejybė. Aš niekada jų nesukryžminau, pasodinau juos štai taip. Tada Jis pamatė, kaip vaisius nukrenta į mano rankas, ir tuomet pasiuntė mane į Kalvariją. Taigi, klausykite, Jis pasakė: „Kai tu išėsi iš to, perskaityk Antrą Timotiejui 4, Antrą Timotiejui 4“.

228 Ir Jis paliko mane, sėdintį kambaryje. Aš net nežinojau, kad tai buvo regėjimas. Aš nežinojau, kaip tai pavadinti. Aš (tą dieną)

dėjau kertinį pamatų akmenį. Jame parašyta, įdėta tiesiai ten, dabar randasi tame kertiniame akmenyje, ir pasakys:

...atlik evangelisto darbą, pilnumoje įrodyk savo tarnystę.

Nes ateis laikas, kai jie nepakęs sveiko mokymo; bet, pasidavę savo igeidžiams... pasikvies sau mokytojus – mokytojus, kad tie dūzgentų ausyse;

...ir bus patraukti nuo Tiesos į pasakas. (Tai ir vienybė ir trejybė, jie praleido...)

229 Taigi, Jis niekada nepasakė: „tu esi evangelistas“, – Jis pasakė: „Atlik šį darbą“. Suprantate? Taigi, ar atėjo laikas? Ar man tęsti šią veiklą, ar atėjo laikas kažkam kitam? To aš nežinau.

230 Štai ko aš norėjau, pasikalbėti su jumis iš širdies į širdį. Ir dabar jau praėjo mano laikas, kad paleisti jus, atsiprašau, kad taip ilgai jus užlaikiau.

231 Bet, jei Viešpats leis, tiesiog prieš atvykstant broliui Boze sekmadienį, aš galbūt atvyksiu sekmadienio rytą ir pakalbėsiu šia tema „*Vakarinio Meto Evangelizacija*“, ar kažką panašaus, suprantate, jeigu jūs sutinkate, pastoriau. [Brolis Nevilas sako: „Gerai! Šlovė Dievui!“–Red.] Viešpačiui leidus, ateinančio sekmadienio rytą. Ir aš ruošiausi kalbėti apie tai šį vakarą, ir ketinau pasikalbėti iš širdies į širdį, galbūt kitą kartą, bet aš jaučiu, kad taip bus geriau, galbūt, žiūrėkite, jei tokia bus Viešpaties valia.

232 Aš meldžiuosi už jus. Jūs melskitės už mane. Tik nesakykite: „Broli Branhamai, aš pasimelsiu“. Jūs padarykite tai! Suprantate? Aš nuo to priklausau. Aš vienas iš tų, kuriam reikalinga malda, jeigu Jis gali pastūmėti mane kur nors. Atminkite, aš esu žmogus, aš nesu Dievas. Aš tik žmogus, kaip ir jūs, bandantis surasti Dievo valią, kad galėčiau vaikščioti tame. Niekas negali žinoti, kol... „Ir kas stokoja išminties, tegul prašo Dievo“. Ir tai, ką aš ir darau, prašau Dievo. Ir aš tiesiog pateikiu tai jums, kaip savo bažnyčiai, kalbant iš širdies į širdį. Kas, kur mes esame? Kur mes stovime? Kokioje valandoje mes gyvename? Aš tikiu, mes esame laiko pabaigoje. Aš tikiu, kad mes esame prie pat pabaigos.

233 Taigi, tai gali pasisukti į vieną ar kitą pusę. Taigi jūs... Arba mano darbas yra baigtas, ar esu pašauktas darbuotis kitur, ar Jis padarys mane evangelistu, ar pranašu. Vienas iš tų dalykų turi įvykti, kadangi aš esu pabaigoje. Aš nežinau, ką daryti. Aš nežinau, kuriuo keliu pasukti. Netgi šie susirinkimai, į kuriuos ateinu, aš meldžiausi, pasakiau: „Viešpatie, aš nevesiu jų taip, kaip aš tai dariau. Aš ruošiuosi pravesti taip, kaip dariau anuomet, aš grįžtu prie tos evangelizacijos, tik iki tol, kol Tu nepašauksi manęs tam, ką aš turiu daryti“.

234 Aš—aš visur sėjau Sėklą, garsajuostės iškeliavo po visą pasaulį, mano Žinia pasklido po pasaulį, visos bažnyčios žino apie Tai, visur, ir ką Tėvas išrinko, tą Jis ir pašauks. Suprantate?

235 Ir dabar atrodo, kad Tai tampa jiems kaip nusikaltimu. O, jie nenori su Tuo turėti nieko bendro. Ne, pone. Ar man tiesiog tęsti toliau ir melstis už ligonius, ir pasakyti nedidelį pamokslą apie tai, ir—ir pažiūrėti, kuriuo keliu mane ves Šventoji Dvasia? Štai ką turiu galvoje, daryti, tai kol Jis nepakvies dar kartą. Nes žmogus nežino, ką daryti, kol jūs nesuprasite, iš Dievo, ką daryti, kol jūs nenustatysite savo padėties.

236 Ir aš—aš nenoriu slampinėti namuose. Ši Žinia yra mano širdyje. Žmonės miršta, atsitraukia, išeina į Amžinybę. Ką aš galiu padaryti? Te aš skelbsiu Ją visur, kur tik galiu, ir kalbėsiu apie Viešpatį Jėzų, kol Jis pakeis poziciją. Jūs melskitės už mane, aš melsiuosi už jus. Tikiuosi, kad jūs tai padarysite.

237 Taigi, prisiminkite trečiadienio vakarą maldos susirinkimas, ir penktadienio vakarą, vyrų susirinkimas. Ar tai jis vyks čia? Aš galbūt būsiu čia, kad galėčiau pamatyti jus visus, aš pasakiau, kad atvyksiu ir pamatysiu jus penktadienio vakarą. Gerai, tuomet sekmadienio rytą, jei Viešpats leis, aš ketinu kalbėti apie „*Vakarinio Meto Evangelizaciją*“, jei Viešpaties valia; galbūt tai pasikeis, aš nežinau. Bet tai, apie ką aš galvoju tiesiog dabar, kokios rūšies evangelistai bus vakaro metu. Ir tuomet sekmadienio vakarą brolio Boze filmas, ir prisiminkite tai dabar. Ir melskitės už mus, nes ateinančią savaitę mes išvykstame darbuotis į pjūties laukus, Viešpačiui leidus.

Ar mylite Jį? Amen!

Ar tarnausite Jam? Amen!

Ar tikėsite Juo? Amen!

Amen! Amen!

Jis yra Tėvas. Amen!

Jis yra Sūnus. Amen!

Jis yra Šventoji Dvasia. Amen!

Amen! Amen!

Vis dainuojame. Amen!

Amen! Amen! Amen! Amen!

Ar mylite Jį? Amen!

Ar Jis ateina? Amen!

Ar jūs pasiruošę? Amen!

Amen! Amen!

Gal tai bus ši vakarą, ar jūs pasiruošę? Amen!

Ar ryte, ar jūs pasiruošę? Amen!

Bet kuriuo metu, ar jūs pasiruošę? Amen!

Amen! Amen!

Vis dainuojame. Amen!

Ir šūkaujame. Amen!

Ir meldžiamės. Amen!

Amen! Amen!

Ateik, Viešpatie Jėzau. Amen!

Paruošk Savo Bažnyčią. Amen!

Mes ruošiamės. Amen!

Amen, Amen!

Noriu pamatyti savo mamą. Amen!

Noriu pamatyti savo tėtį. Amen!

Aš noriu pamatyti savo Gelbėtoją. Amen!

Amen! Amen!

O, ar jūs mylite Jį? Amen!

Ar tarnausite Jam? Amen!

Ar jūs mylite Jį? Amen!

Amen! Amen!

²³⁸ Mūsų Dangiškasis Tėve, tai mūsų . . . mažytė daina „Amen“. Mes mylime Tavo mokymą, mes visi sakome „Amen!“ Mes mylime Dvasią, „Amen!“ Mes tikime, kad Jis ateis, „Amen!“ Kiekvieną Žodį, kurį Tu kalbi Savo Biblijoje, Viešpatie, mes pabrėžiame Jį su „Amen!“ Mes tikime kiekvienu Jos Žodžiu, mokyk Jo taip, kiek mums yra žinoma, tiesiog tokiu būdu, kaip Jis parašytas, kiekvieną skrybės ženklą, kiekvieną brūkšnelį, kiekvieną tašką, kiekvieną kablelį, tokiu būdu, kaip Tai parašyta, kiek mums yra žinoma.

²³⁹ O Dieve, atstatyk mums, Viešpatie. Suteik mums didį pasitenkinimą, kurio mes ilgimės, kad vieną dieną mes išgirstume Angelų balsus, kai prasivers chorai padangėse, dainuojantys Aleliuja, kai ten pasirodys Jėzus, ir Bažnyčia bus pagauta.

²⁴⁰ Netikintieji stebėsis: „Kas nutiko, kas nutiko tiems žmonėms? Kur jie išvyko?“ O Dieve, jie nesupras, jie net nematys Jo. Bet Bažnyčia matys Jį, tai tie pašauktieji, Išrinktieji, iš naujo gimusieji, jie tiesiog išnyks. Jie nežinos, kur jie yra, jie tik žinos, kad jų nebėra; jie bus su savo Viešpačiu.

²⁴¹ Tuomet tuo laiku, Viešpatie, argi tai nėra baisus dalykas, būti paliktam čia, žinant, kad išgelbėjimo laikas praėjo? Daugiau jokio išgelbėjimo! Rašte pasakyta: „Kas susitepęs, tepasilieka susitepęs, kas nedoras, tepasilieka nedoras“. O, kokia tai bus valanda!

²⁴² Te mes pasiruošime dabar, Viešpatie. Koks tai bus nuostabus laikas, jei tik mes pasiruošime susitikti su Tavimi, Tėve, ir kasdien paruošime savo širdis. Ir jeigu mes suklystume ir kristume, kaip ši vargšė siela šiandien parašė šiame klausime, tegul jie žino, kad Jėzaus Kristaus Kraujas apvalo visas nuodėmes. Tas asmuo nenorėjo to padaryti, Viešpatie. Jie alksta ir trokšta, bando sugrįžti į tą Dvasios bendrystę. Pakelk juos,

Viešpatie. Pakelk juos virš šio debesuoto, niūraus pasaulio; virš, kur Saulės Šviesa vėl nušvies jų sielas. Jie nukrito žemiau didžiojo debesų horizonto, ir nusileido į purvą, į tą nuodėmę. Bet jie kadaise gyveno ten, Saulės šviesoje. Jie—jie nori vėl grįžti, Viešpatie. Pasiimk juos atgal ši vakarą, Viešpatie. Ir jeigu čia yra kas nors, kas niekada nebuvo liudininku to, kas ten viršuje, ir žino, kad . . .

²⁴³ Visos šios raketos čia ir visa kita - tai tiksliai pagal Tavo Žodį, būtent taip, kaip ir turi vykti. Ir mes matome, kad bažnyčios pasaulis, kaip jie pasielgė. Mes—mes matome kaip—kaip tai buvo Nojaus dienomis, kaip tai buvo Sodomos dienomis, kaip tik tai, ką Jėzus sakė, kad įvyks; potvynio ir atoslūgio bangos; kaip moterys vaikščios ir rengsis, ir kokios jos bus landžios, ir—ir vaikščios taip, kaip jos vaikšto, bidzens ir sukinėsis, ir nešios. . . būtent tai, ką pasakė pranašas. Tai, ką pasakė Danielius: „Geležis ir molis negali sutarti“. Ir, o, viskas, tai išsipildė, Viešpatie. Mes esame prie pat laiko pabaigos. Šešėliai krinta, Viešpatie. Mirksi raudonos šviesos, varpai skamba.

²⁴⁴ O Dieve, te Tavo žmonės suvokia, kad netrukus Angelas pastatys koją ant į žemės ir jūros, pakels Savo rankas ir pasakys: „Laiko daugiau nebus!“

Tuomet O, koks verksmas ir dejonės,
Kai prarastiesiems pranešama apie jų likimą;
Jie šauks uoloms ir kalnams,
Jie melsis, bet melstis jau per vėlu.

²⁴⁵ Dabar yra išgelbėjimo diena. „Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia kalba bažnyčioms“. Suteik tai, Viešpatie.

²⁴⁶ Te nebus pasigesta nė vieno iš čia esančių, tą Paėmimo dieną. Te būsime taip pripildyti Dievo meilės ir Dievo Dvasios, kol Šventoji Dvasia pagaus mus su laukiančiais, ir net jeigu mes būsime savo poilsio vietoje. Kaip Tu pasakei Danieliui: „Eik savo keliu, Danieliau, nes tu ilsėsis. Bet tą dieną tu atsistosi savo vietoje“.

²⁴⁷ O Dieve, Tu pasakei: „Tie, kurie daugelį atvers. . . nuo nuodėmės į teisumą, nustelbs žvaigždes per amžių amžius“. Kokia diena! Bet tie nedorėliai, bus pasmerkti pražūčiai. O Dieve, padaryk, kad žmonės tiesiog dabar suvoktų savo poziciją gyvenime, kad jie galėtų atsigręžti į Teisųjį, kol dar nėra vėlu amžiams. Suteik tai, Tėve.

²⁴⁸ Dabar, palenkę savo galvas tik minutėlei, užbaigiamojoje maldoje, ar būtų nors vienas, kuris norėtų, kad būtų prisimintas, sakydamas: „Broli Branhamai, aš pakeliu savo ranką ne į jus, bet į Dievą. Te Dievas būna man gailėstingas, ir aš būsiu tą dieną, nuplautas Avinėlio Krauju“? Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas, jus, jus, jus, jus, daugybė rankų.

249 Dabar, Dangiškasis Tėve Dieve, palaimink kiekvieną, kiekvieną. Tu matei jų rankas. Tu žinai jų širdis.

250 Ir mes suvokiame, Viešpatie, kad mes... kažkas turi įvykti. Pasaulis tai žino, jie dainuoja dainas ir televizija pilna neurotiškų juokelių ir dainų. Ką jie daro? Kaip mažas berniukas, švilpaujantis tamsoje, praeinantis pro kapines, mirtinai išsigandęs, bandantis nuraminti savo nervus švilpimu. Jis tik apgaudinėja save. Taigi, ši tauta tik juokiasi, juokauja, šaiposi, tiesiog kaip Joje yra pasakyta, kad ateis laikas, kai jie taip elgsis: „Nuo Tiesos nusigręš į pasakas“, ir kaip: „paskutinėmis dienomis pasirodys pašaipūnai ir kalbantys juokelius“, ir kaip šie dalykai bus laiko pabaigoje: „užsispyrę, pasipūtėliai, turintys dievotumo išvaizdą, nusigręžę nuo Tiesos“, - ir mes matome tai dabar.

251 O Dieve, pažadink žmones! Te jie suvokia, kad jau dabar jie gali būti užtikrinti, jog perėjo iš mirties į Gyvenimą. Kai mes priimame Kristų, Šventąją Dvasią, mes tiesiog pakylame virš pasaulio. Tuomet mes žinome, kad jau esame prisikėlę su Juo, ir mes tik laukiame to pasikeitimo, kai mirtingųjų karalystėje mirtis pasibaigs, šie mirtingo gyvenimo ratukai, kurie sukasi mūsų pojūčiuose, bus atpirkti. O Dieve! Ir tada mes turėsime kūną kaip Jo ir Amžinai gyvensime su Juo, didingoje pažadėtoje Žemėje, turėdami Įrodymą.

252 Te nė vienas nepraleidžia to, Viešpatie. Tie, kurie pakėlė savo rankas, te jie pereina (ši vakarą) į Karalystę. Galbūt, kai jie grįš namo, galbūt vyras pasakys savo žmonai: „Brangioji, kažkas palietė mane ši vakarą“; arba žmona pasakys vyrui: „Mielasis, aš—aš pasijutau tikrai keistai“. „Taip, brangioji, atsiklaupkime čia, prie lovos. Mes niekada anksčiau to nedarėme, bet pasimelskime ši vakarą. Prašykime Dievą, kad būtų mums gailestingas ir sujungtų mus. Aš myliu tave, širdede“.

253 Ir kitas, vyriškis sako moteriai, ir kaip jie myli vienas kitą: „Aš—aš—aš noriu būti Danguje su tavimi. Aš nenoriu praleisti to. Ir vieną dieną, kai mus pasitiks Namuose, ir aš paimsiu tave už rankos, ir eisime per didžius koridorius ir Amžinuosius sodus, kur avinėlis, ir—ir liūtas gulės kartu, vilkas ir karvė gulės kartu. Ir daugiau nebus mirties ir nebus liūdesio. Ir kai mes vaikštinėsime ten, ir orą pripildys Angelų himnai, virš mūsų skambės chorai, kai Angelai pasitiks mus Namuose, aš noriu būti ten su tavimi, brangioji. Aš—aš myliu tave. Galbūt tu sensti, aš prisimenu tave, kai aš vedžiau tave, tavo gražų veidelį“. „Ir—ir tave, ir aš prisimenu tave, brangusis, kai buvai gražus jaunuolis“.

254 Bet visa tai bus atstatyta. Tas, kuris kadaise nupiešė tavo gražų veidą, turi jo eskizą Savo mintyse. Jis gali jį vėl nutapyti ten, kur jis niekada neišblės. O Dieve, te žmonės sužino, kad tai ne mitinis sapnas, bet tai yra Tiesa, ir Dievas, Šventoji Dvasia,

yra čia, kad tai paliudytų. Jo Žodis per visus amžius kalbėjo apie tai. Pažvelkime atgal ir pažiūrėkime, paskaitykime mūsų istoriją. Ir bet kuris žmogus, kuriam pavyko ką nors pasiekti žemėje, yra dievobaimingas žmogus, net mūsų prezidentai, kaip Vašingtonas, Linkolnas ir taip toliau, *Jozué*, ir – ir . . . *Mozé*, ir tie, kurie . . . Didys pasaulio žmonės, buvo žmonės, kurie tikėjo tuo ir užantspaudavo savo liudijimą, ir laukia anapus to prisikėlimo. Mes turime pirmuosius jo vaisius – Užstatą.

²⁵⁵ Aš meldžiu dabar, kad per mano maldą Tu priimtum šiuos žmones su jų maldomis ir paimtum juos į Karalystę. Mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

²⁵⁶ Telaimina jus Dievas, tebūna jums gausus gailestingumo, Jo veidas te nušviečia jus ir saugo jus, ir telaimina jus visais Dangiškais palaiminimais.

²⁵⁷ Taigi, aš sakau tai ne iš žiaurumo, bet iš meilės. Aš meldžiu, kad jūs, kurie nepažįstate Jo, kad jūsų pagalvė būtų tokia kieta, jog jūs negalėtumėte miegoti, kad jūsų maistas būtų toks bjaurus, jog jūs negalėtumėte valgyti, kol jūs pasitrauksite kur nors į šalį ir sakysite: „Viešpatie, būk man gailestingas“. Tai nereikia, kad noriu jums ko nors blogo. Tai jūsų gerovei, broli, sese. Aš tiesiog meldžiu, kad tai jums būtų tokiu būdu.

Kol mes susitiksime! Kol mes susitiksime!
Kol mes susitiksime prie Jėzaus kojų; (Kol mes susitiksime!)

Kol mes susitiksime! Kol mes susitiksime!
Tebūna Dievas su jumis, kol mes vėl susitiksime!

Tebūna Dievas su jumis, kol mes vėl susitiksime!

Savo patarimu veda, palaiko jus,
Sutriuškina grėsmingas bangas priešais jus;
Tebūna Dievas su jumis, kol mes susitiksime. . .

²⁵⁸ Taigi, dėl senų laikų, paspauskime dabar kam nors ranką.

Kol mes. . .

Viešpatie Jėzau, padaryk . . . ? . . . sveiką, pašalink infekciją ir suteik jam stiprumą, Viešpatie, Jėzaus Vardu.

Kol mes susitiksime prie Jėzaus kojų; (Kol mes susitiksime!)

Kol mes. . . ? . . .

Kol mes. . .

. . . prie Jėzaus. . .

²⁵⁹ Jūs pamenate, anksčiau mes dainuodavo tas dainas? Te. . . Ir tą kitą, mes dainuodavome prieš daugelį metų, aš nežinau, ar yra nors viena čia ar ne, kai mes susikabindavome rankomis aplink

seną krosnį čia, ir purvas ant grindų. Jūs prisimenate tai? Mes dainuodavome:

Mes žygiuojame į Sioną,
Nuostabų, gražų Sioną;
Mes žygiuojame aukštyn į Sioną,
Į tą nuostabų Dievo miestą.

²⁶⁰ Žinote, koks bus Sionas Tūkstantmetėje? Sione bus Šviesa, ir tai bus kaip šešėlis nuo saulės dienos metu ir kaip Šviesa naktį, nes ten nebus nakties. O, tai bent!

Siono laukai derlingi
Tūkstančiai šventų malonumų
Kol pasieksime Dangišką Sostą,
Kol pasieksime Dangišką Sostą,
Ar vaikščiosime auksinėmis gatvėmis,
Ar vaikščiosime auksinėmis gatvėmis.

Dabar visi kartu:

Mes žygiuojame į Sioną,
O, nuostabų, gražų Sioną;
Mes žygiuojame aukštyn į Sioną,
Į tą nuostabų Dievo miestą.

²⁶¹ Man tiesiog tai patinka, aš tiesiog manau, kad tai taip nuostabu. Taigi, argi jums nepatinka šios senų laikų dainos? Aš manau, kad jos daug geresnės už taip vadinamas dainas, kurias mes turime šiandien. Man jos tiesiog patinka. Ir aš dainuodavau seną dainą bažnyčioje, jūs prisimenate:

Vieta, vieta, taip, yra vieta,
Yra tau vieta prie Šaltinio.

²⁶² O, tai bent! Tos geros, senos dainos, aš tikiu, kad plunksnakotis buvo vedamas Šventosios Dvasios, kuri parašė tas dainas.

Arčiau Tavęs, mano Dieve, arčiau Tavęs!
Net jei tai yra kryžius, kuris prikelia mane.

²⁶³ Taip, Čarlzas Veslis ir kiti didys autoriai, poetai, kurie parašė štai tokias dainas. Tai nuostabu, aš tiesiog manau, kad jos yra labai geros. Ir tuomet būdavo mes . . . Prisiminkite šitą:

O, Beulah Šalis, miela Beulah Šalis,
Kai aš stoviu ant aukščiausio kalno,
Aš žvelgiu tolyn į jūrą,
kur buveines Tu paruošei man.

²⁶⁴ Prisimenate, kai pirmą kartą Viešpaties Angelas pasirodė prie upės? Mes dainavome:

Ant audringų Jordano krantų aš stoviu,
Ir nukreipiu savo žvilgsnį
į Kanaano gražią ir laimingą šalį,
kur yra mano paveldas.

Aš keliauju į tą pažadėtąją žemę,
Kas ateis ir eis su manimi?
Aš keliauju į tą pažadėtąją žemę.

265 Kol mes ją dainavome, Balsas sušuko iš padangės ir štai pasirodo tas didingas Ugnies Stulpas apsuko ratą ir pasakė: „Kaip Jonas Krikštytojas buvo siustas paskelbti Jo pirmo atėjimo, taip tu turite Žinią, kuri paskelbs Antrąjį“. Pažvelkite kur ji nuėjo. Tai įvyko prieš trisdešimt vienerius metus. Pažvelkite, kur Ji nuėjo nuo to laiko, po visą pasaulį atgimimo ugnimi. Ir dabar mes matome, kaip ji atšala. Laikas čia pat.

266 Palenkime dabar savo galvas, prisimindami visus pranešimus.

267 Didysis kaimenės Ganytojas, kurį tikimės kada nors išvysti ateinantį, mūsų širdys laukia tos valandos, kai mes pamatysime Jį. Vieną dieną Tu užlipai ant kalno ir Tu mokei Savo tautą, Tu pasakei: „Melskitės taip“,

Tėve mūsų, Kuris esi Danguje, Tebūna šventas
Tavo Vardas.

Teateinie Tavo Karalystė. Tebūnie Tavo valia
kaip Danguje taip ir žemėje.

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien.
Ir atleisk mums mūsų nusižengimus, kaip ir
mes atleidžiame tiems, kurie nusižengia prieš
mus.

Ir nevesk mūsų į pagundą, bet gelbėk mus nuo
pikto; nes Tavo yra Karalystė, jėga ir šlovė
per amžius. Amen.

268 Biblijoje pasakyta: „Jie sudainavo himną ir nuėjo“.

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Vaikė liūdesio ir vargų;
Jis suteiks tau džiaugsmo ir paguodos,
Paimk Jį visur, kur tik eini.

Brangus Vardas, koks mielas!
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas;
Brangusis Vardas, koks mielas! (Koks mielas!)
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas.

269 Argi ne gražiai skamba? Tiesiog stabtelėkite kartą, čia ir ten, ir įsiklausykite į tai dar kartą, kol mes dainuojame:

Lenkiamės prieš Jėzaus Vardą,
Puolame prie Jo kojų, (Suprantate?)
Mes Danguje vainikuosime Jį, karalių Karalių,
Kai mūsų kelionė bus baigta.

O, argi tai ne gražu? Pažiūrėkime:

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Kaip Skydą, nuo visų žabangų;
Kai apsupa jus pagundos,
Tiesiog išstarkite tą Šventą Vardą maldoje.
(Suprantate?)

O brangus Vardas! Sudainuokime tai:

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Kaip Skydą, nuo visų žabangų;
Kai apsupa jus pagundos,
Ištarkite šį Šventą Vardą maldoje.

O brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O koks
mielas! (O, koks mielas!)
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas;
Brangusis Vardas, O koks mielas! (Koks
mielas!)
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas.

²⁷⁰ Dabar, jei palenksime savo galvas, mūsų pastorius paleis susirinkimą maldoje. Telaimina jus Dievas, broli Nevilai.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI LIT62-0527
(Questions and Answers)

SERIJOS - BAŽNYČIOS DOKTRINA, VADOVAVIMAS IR TVARKYMAS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio vakarą, 1962 m. gegužės 27 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Irašų.

LITHUANIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org